

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Θέμα:

Μετάφραση από τα ισπανικά στα ελληνικά και σχολιασμός της εισαγωγής, ολόκληρου του πρώτου κεφαλαίου και αποσπάσματος του δεύτερου μέρους του βιβλίου του Pol Ibáñez με τίτλο "Cuando seamos sueños de papel".

Translation from Spanish into Greek and commentary of the introduction, the first chapter and a part of the second chapter of the book of Pol Ibáñez titled "Cuando seamos sueños de papel".

Ονοματεπώνυμο: Διονύσιος-Παντελεήμων Βλαχογιάννης
Αρ. Μητρώου: Ξ2020063

Επόπτες: Σωτήριος Λίβας, Γεώργιος Κεντρωτής

Κέρκυρα, Αύγουστος 2024

Μετάφραση από τα ισπανικά στα ελληνικά και σχολιασμός της εισαγωγής, ολόκληρου του πρώτου κεφαλαίου και αποσπάσματος του δεύτερου μέρους του βιβλίου του Pol Ibáñez με τίτλο "Cuando seamos sueños de papel".

Translation from Spanish into Greek and commentary of the introduction, the first chapter and a part of the second chapter of the book of Pol Ibáñez titled "Cuando seamos sueños de papel".

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ.....	1
ΣΕΛΙΔΑ ΤΙΤΛΟΥ.....	2
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	3
1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	4
2. ΚΥΡΙΟ ΣΩΜΑ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	6
3. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	18
4. ΣΧΟΛΙΑ.....	28
4.1 ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ.....	28
4.2 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ.....	30
4.2.1 ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ.....	30
4.2.2 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΦΟΥΣ.....	31
4.2.3 ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ.....	33
4.3 ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ.....	34
4.4 ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ.....	38
5. ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	40
6. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	41

1. Πρόλογος

Η παρούσα πτυχιακή εργασία εκπονήθηκε κατά τη διάρκεια του ακαδημαϊκού έτους 2023-2024, και ολοκληρώθηκε λίγο μετά τα μέσα του ημερολογιακού έτους 2024, αποτελώντας το επιστέγασμα των σπουδών μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Το θέμα της επικεντρώνεται στην ανάλυση της μετάφρασης ενός λογοτεχνικού έργου, με σκοπό την εις βάθος κατανόηση των μεταφραστικών προκλήσεων και την αξιολόγηση των στρατηγικών που χρησιμοποιούνται για την απόδοση του ύφους και του περιεχομένου της πρωτότυπης γραφής στη γλώσσα-στόχο, αλλά και στην ίδια τη μετάφραση του έργου. Το έργο που μελετάται αποτελεί απόσπασμα ενός ευρύτερου λογοτεχνικού βιβλίου.

Πιο συγκεκριμένα, ο κύριος στόχος της εργασίας είναι αφενός η ακριβής και πιστή απόδοση του κειμένου στην ελληνική γλώσσα και αφετέρου η ανάλυση των δυσκολιών που ανακύπτουν κατά τη μετάφραση των στιλιστικών χαρακτηριστικών, των θεματικών στοιχείων και των πολιτισμικών αναφορών του πρωτότυπου έργου. Επιπλέον, η εργασία στοχεύει στην εξερεύνηση των στρατηγικών που εφαρμόζονται από τους μεταφραστές για την αντιμετώπιση αυτών των προκλήσεων, καθώς και στη διερεύνηση του τρόπου με τον οποίο αυτές οι στρατηγικές επηρεάζουν την τελική ποιότητα της μετάφρασης. Η ανάλυση συνδυάζει θεωρητική προσέγγιση με πρακτική εφαρμογή.

Το λογοτεχνικό έργο από το οποίο προέρχεται το απόσπασμα που μεταφράζεται και σχολιάζεται είναι το βιβλίο με τίτλο "Cuando seamos sueños de papel", το δεύτερο μυθιστόρημα του δεκαεννιάχρονου συγγραφέα Pol Ibáñez από τη Βαρκελώνη της Ισπανίας, το οποίο ανήκει στο είδος του ρομαντικού μυθιστορήματος. Ο τίτλος του βιβλίου αποδόθηκε στα ελληνικά ως "Όταν γίνουμε χάρτινα όνειρα". Όπως υποδηλώνει και ο τίτλος της εργασίας, το απόσπασμα που επιλέχθηκε για μετάφραση προέρχεται από τις πρώτες σελίδες του βιβλίου. Αυτή η επιλογή έγινε με σκοπό να προσφέρω στους αναγνώστες μια εισαγωγή στο έργο, χωρίς να αποκαλύψω σημαντικά στοιχεία της πλοκής που αναπτύσσονται αργότερα στο βιβλίο. Οι πρώτες τέσσερις χιλιάδες λέξεις περίπου, στις οποίες επικεντρώθηκα, παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον και αποσκοπώ να προκαλέσουν τον αναγνώστη να εισέλθει στον κόσμο που δημιούργησε ο Pol Ibáñez.

Τέλος, θα ήθελα να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες στους δύο επιβλέποντες καθηγητές μου για την ανεκτίμητη καθοδήγηση και υποστήριξή τους

καθ' όλη τη διάρκεια της εκπόνησης της εργασίας. Χωρίς τη βοήθειά τους, η ολοκλήρωση αυτής της εργασίας δεν θα ήταν δυνατή.

2. Κύριο σώμα / Μετάφρασμα

εκείνη.

Κάθε ιστορία αγάπης ξεκινά όπως ένα παραμύθι: με τρόπο μη αναμενόμενο και μέσα σε κόσμους ειδυλλιακούς και τέλειους. Η ιστορία του πώς γνώρισα εγώ εκείνη γεννήθηκε από το αίμα ενός δράκου μαζί με το σπαθί του ιππότη με τη φανταχτερή πανοπλία. Και αυτό συνέβη σε έναν κεντρικό δρόμο της Βαρκελώνης. Γύρω μας τα πάντα είναι κόκκινα, υπάρχουν σελίδες με μυρωδιά παράλληλων κόσμων, ανταλλάσσονται καμουφλαρισμένα φιλιά και ακούγονται θρύλοι όπως αυτός του Αγίου Γεωργίου.

Ο θρύλος λαμβάνει χώρα σε ένα μικρό μέρος ονόματι Montblanc, όπου κυριαρχούσε ένας πράσινος και πανίσχυρος δράκος. Οι κάτοικοι, κουρασμένοι όπως ήταν, του παρέδιδαν κάθε μέρα έναν άνθρωπο, ώστε να τον κρατήσουν μακριά. Το κακό ήταν όταν ήρθε η σειρά της πριγκίπισσας. Εκείνη φαινόταν γενναία, ξέροντας πως θα θυσιαζόταν για το χωριό. Πριν κλείσει τα μάτια της, ένας ιππότης με τη φανταχτερή του πανοπλία έφτασε καβάλα σε ένα λευκό άλογο και έμπηξε το ισχυρό και φοβερό του δόρυ στον δράκο. Έπειτα, από το αίμα του τέρατος, γεννήθηκε ένα μοναδικό και μαγευτικό τριαντάφυλλο.

Η καβαλάρισσά μου εμφανίστηκε έτσι, από το πουθενά, περπατώντας στις Ramblas μέχρι που έπεσε πάνω στον γεμάτο βιβλία πάγκο μου. Εγώ ήμουν ο δράκος της. Ένα τέρας που είχε βαρεθεί την αγάπη, χωρίς ελπίδες και που έκαιγε οτιδήποτε το άγγιζε, γιατί πίστευε ότι μ' αυτόν τον τρόπο κανείς δεν θα το διέλυε. Δεν περίμενα πως εκείνη θα κατάφερνε να βάλει τέλος στο μίσος μου και να το μετατρέψει σε ένα όμορφο τριαντάφυλλο. Με τα αγκάθια του κι αυτό, γιατί όλοι έχουμε, αλλά με ένα χρώμα έντονο που ποτέ δεν είχα φανταστεί πως θα έβλεπα σε εμένα τον ίδιο.

[1]

όταν τα τριαντάφυλλα γίνουν χάρτινα

Is this the place that I've been dreaming of?

Περηφάνια και προκατάληψη

Κέι

Μια μαλακία είναι η αγάπη. Οι έρωτες είναι για τους μαλάκες. Είναι πολύ καλύτερη μία νύχτα σεξ και μετά άντε και γαμήσου. Μία εμπειρία χωρίς δεσμά ούτε δεσμεύσεις, με την οποία αποφεύγει κανείς τους χίλιους τρόπους με τους οποίους μπορεί να καταλήξει με ραγισμένη την καρδιά. Μπορεί ακόμα να μην έχω βρει το ξακουστό άτομο που θα φέρει την επανάσταση στη ζωή μου, αλλά έχω μία μαύρη λίστα με τα ονόματα των οποίων, για εμένα, μπορούν να πάνε στον διάολο.

Τα βιβλία επίσης είναι μια μαλακία. Το διάβασμα είναι για εκείνους που θέλουν να ξεφύγουν γιατί η ζωή τους είναι σκατά. Τους λείπουν κότσια για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματά τους αντί να διαβάζουν μαύρα γραμματάκια σε καταστροφικές σελίδες. Δεν έχω πάρει να διαβάσω ούτε ένα βιβλίο στη ζωή μου, γιατί για να μην καταλήξω σαν κι εκείνους καλύτερα να βλέπω ταινίες.

Αυτό ναι, στη μοίρα αρέσει να κρύβει άσους στο μανίκι πάντα όταν της δίνεται η ευκαιρία. Πρέπει να της άρεσε πολύ που μου έδωσε ένα χτύπημα κάτω από τη ζώνη και με έκανε πωλητή κλασικών βιβλίων στο κέντρο της Βαρκελώνης την ημέρα του Αγίου Γεωργίου. Τα περισσότερα είναι ρομαντικά.

Τι χαρά για ένα αγόρι ερωτευμένο με το μοτοκρός!

Στις μέρες μας προτιμάται το πρότυπο του αγοριού που είναι κοινωνικό, πιανίστας ή κιθαρίστας, που διαβάζει βιβλία και που ντύνεται καλά. Ε, εγώ είμαι ακριβώς το αντίθετο. Υπερβολικά ήρεμος και εσωστρεφής, και μισώ το διάβασμα. Μου αρέσει περισσότερο να είμαι ο ξινός τύπος στη γωνία που παραπονιέται για τη ζωή και περνά όλη την ημέρα κοιμώμενος.

Πράγμα που έκανα μέχρι που η μητέρα μου αποφάσισε να με κοπανήσει με μια βεντάλια στο πρόσωπο. Την ώρα που μια χαρά ταξίδευα στα όνειρά μου στους ατελείωτους αυτοκινητόδρομους της Αμερικής με το πράσινο δίτροχο όχημά μου...

Τώρα πρέπει να ξανανεχτώ την ανυπόφορη ζέστη. Ας μη μιλήσω για τους πελάτες που ενδιαφέρονται για βιβλία, τα τριαντάφυλλα που υπάρχουν παντού, τον υπερβολικό κόσμο που περνάει από αυτούς τους δρόμους της Gran de Gràcia ως την Plaça Reial, απολαμβάνοντας τη γνωστή μέρα κατά την οποία από το αίμα γεννήθηκε ένα τριαντάφυλλο.

- Οι τεμπέληδες δουλεύουν περισσότερο από εσένα, τεμπελχανά! -απαντάει η μητέρα μου ενώ βγάζει μερικά βιβλία από ένα κουτί γελώντας. Άντε! Ξεκίνα να εξυπηρετείς πελάτες!

- Μαμά, δεν έχω την παραμικρή ιδέα για βιβλία.

Μου ρίχνει ένα δολοφονικό βλέμμα και, πριν ξεκινήσει να μου φωνάζει σαν τρελή, σηκώνομαι από την πτυσσόμενη καρέκλα για να ρίξω μια ματιά εκεί όπου είναι ο κόσμος που ξεφυλλίζει κίτρινες σελίδες. Ξεχνάω ότι υπάρχει ένα ξύλινο πόδι στο κέντρο της καρέκλας και χτυπάω εκεί το μικρό δάχτυλο του ποδιού μου. Καταριέμαι το όνομά μου που είμαι τόσο αφηρημένος και που με βαραίνουν τα μάτια μου και επιτρέπω στο σώμα μου να λάβει το κύμα ζέστης. Είναι σαν να έχει πέσει όλη η φωτιά του κόσμου ακριβώς εδώ.

Ένα καλό είναι όλες οι κοπέλες που θα ανεβοκατεβαίνουν στις Ramblas. Είναι τόσο όμορφες που σε πονούν τα μάτια. Δεν πρόκειται να πω ψέματα, υπάρχουν και κάνα δυο αγόρια που με κάνουν να αξιολογώ εκ νέου τη σεξουαλικότητά μου. Ωστόσο, αυτούς τους αφήνω στον συγκάτοικο και καλύτερό μου φίλο, τον Αρνάου. Ποτέ δεν τσακωνόμαστε για το συγκεκριμένο θέμα. Θεέ μου, όχι. Έχω καταφέρει να ακούσω τη φωνούλα του να αντηχεί μέσα στο κεφάλι μου επαναλαμβάνοντάς μου ξανά:

"Εγώ δεν επέλεξα να ερωτεύομαι αγόρια. Αν μπορούσα να επιλέξω, θα επέλεγα χίλιες φορές τα κορίτσια.

Αλλά είμαι γκέι και θα πεθάνω γκέι".

Α, και να μη λείπει η εξής δική του λεπτομέρεια:

"Ζήτω η Μπιγιονσέ, ρε μαλάκα!".

Η ιστορία του πώς γνωριστήκαμε ο Αρνάου κι εγώ είναι αρκετά παράξενη. Μπορούμε να πούμε με λίγα λόγια ότι βγήκα, με πλησίασε, με φλέρταρε, τον περιέπαιξα λίγο -χάρη στα πέντε ποτά που είχα πει- και μετά καταλήξαμε να μιλάμε στην ταράτσα της ντισκοτέκ. Αν δεν απατώμαι, φτάσαμε μέχρι και στο σημείο να αναρωτηθούμε γιατί τα μπιζέλια λέγονται μπιζέλια.

Εν τέλει του είπα πως λυπόμουν πολύ, αλλά τα συναισθήματά του ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι κάτι παραπάνω από φιλία, και αφού αυτός έψαχνε διαμέρισμα στο κέντρο της Βαρκελώνης και εγώ ήθελα να ανεξαρτητοποιηθώ, ανταλλάξαμε τηλέφωνα. Τώρα ζούμε μαζί, δύο χρόνια τώρα ανεχόμαστε ο ένας τον άλλον κάτω από την ίδια στέγη. Ποιος θα μου έλεγε ότι το αγόρι με το κολιέ από πέρλες θα κατέληγε να είναι ο καλύτερός μου φίλος. Δύο ενήλικες -ελάχιστα υπεύθυνοι- ηλικίας είκοσι ετών ζουν την υποτιθέμενη φανταστική ζωή.

Συνηθίζουν να μου λένε ότι είμαι ελκυστικός. Ακόμα κι έτσι, μετά από την τελευταία γυναίκα στην οποία άνοιξα την καρδιά μου, δεν σκέφτομαι να το κάνω ποτέ ξανά. Καρδιά από πάγο. Βλάκας για όλες. Έτσι η ζωή είναι καλύτερη.

Στον διάολο ο έρωτας, καλύτερα είναι τα πουτανλίκια.

- Κεί! -Κλείνω τα μάτια μου όταν ακούω τη διαπεραστική τσιρίδα της μητέρας μου. Εξυπηρέτησε τον κόσμο!

- Τώρα πάω, μαμά! -μουρμουράω.

Βλέπω ότι υπάρχει μία κυρία που σκαλίζει κάποιο από τα βιβλία που βρίσκονται πάνω στον πάγκο. Προφανώς κοιτάει αυτά που είναι σε έκπτωση.

Ποιος στον διάολο θα έδινε τόσα λεφτά για σελίδες λερωμένες με μαύρο χρώμα; Πρέπει να είσαι τελείως τρελός για να κάνεις κάτι τέτοιο. Με αυτά τα χρήματα μπορείς να πληρώσεις τη μηνιαία συνδρομή που ζητούν για να εκτιμήσει κανείς τη μαγεία του MotoGP.

Τότε εμφανίζεται ένας ηλικιωμένος κύριος και δίνει ένα φιλί στο μάγουλο στην πελάτισσα με τα λευκά και κατσαρά μαλλιά. Ομολογώ ότι τις περισσότερες φορές που βλέπω δείγματα στοργής ανάμεσα σε δύο άτομα κάπως μεγαλούτσικα μου έρχεται η επιθυμία να ζήσω κι εγώ το ίδιο. Μετά σκέφτομαι ότι σε τούτη τη γενιά, το να ερωτεύεσαι σημαίνει να σκοτώνεσαι. Και αυτό, καλύτερα από τον καθένα, το γνωρίζει πολυαγαπημένος μου φίλος ο Αρνάου.

Με τον αριθμό των αγοριών που έχει βγει θα μπορούσε να γράψει ένα βιβλίο για το πώς να ξέρει κανείς ότι ένα αγόρι πρόκειται να τον εγκαταλείψει. Εγώ θα έδινα κάνα δυο σφαλάρες στους περισσότερους απ' τους τύπους με τους οποίους έχει έρθει σε επαφή.

Τι τρέχει με μερικούς από εσάς; Δεν ξέρετε τι σημαίνει σεβασμός και πίστη;

Η αλήθεια είναι ότι η αγάπη και ο Αρνάου δεν τα πηγαίνουν πολύ καλά. Γι' αυτό είμαστε τόσο καλοί φίλοι... γιατί έτσι είμαι κι εγώ! Αυτό ναι, εκείνος είναι πολύ ρομαντικό παιδί -υπερβολικά, για το γούστο μου. Εγώ είμαι λιγουλάκι ψυχρός, το ομολογώ.

- Σας ενδιαφέρει κάποιος; -ρωτάω την πελάτισσα, με το πιο αξιαγάπητο χαμόγελο που μπορούσα να σκάσω.

Ο λόγος που το κάνω είναι επειδή η μητέρα μου με κοιτάει από την άλλη άκρη, με τα μάτια μισόκλειστα και ξεσκονίζοντας με δύναμη τα βιβλία. Γιατί δεν μπορούσε να μου τύχει μία οικογένεια φανατική με τις μηχανές; Έτσι θα μπορούσα να μιλάω ώρες για όλα όσα ξέρω για εκείνες. Ωστόσο, είμαι εδώ και προσποιούμαι.

- Γι' αυτό μού έχουν μιλήσει πολύ, είναι καλό;

- Για να δούμε, κυρία μου -ξεροβήχω. Αν το λένε εκείνοι, ποιος είμαι εγώ για να τους διαψεύσω;

- Εσύ το έχεις διαβάσει; Μου βγάζεις ότι το έχεις διαβάσει, περί τίνος πρόκειται;

Σας βγάζω ότι έχω διαβάσει τι;

Ναι, ίσως σε ένα παράλληλο σύμπαν.

Γουρλώνω τα μάτια και σταματώ για να διαβάσω τον τίτλο του βιβλίου. *Περηφάνια και προκατάληψη*. Θα μιλάει για κάποιον που έχει χάσει την περηφάνια του. Ή που κρίνεται πολύ στο βιβλίο. Το αρπάζω και το γυρνάω από την άλλη μια στιγμή, για να δω τι λέει στην περίληψη. Δεν έχει. Φανταστικά.

- Λοιπόν; -ρωτάει με ανυπομονησία-. Πιστεύεις ότι είναι τόσο καλό όσο και η ταινία;

- Όχι, όχι! -Κουνώ το κεφάλι μου αρνητικά χίλιες φορές και χρησιμοποιώ τη φράση που πάντα μου έλεγε η μητέρα μου. Τα βιβλία είναι καλύτερα από τις ταινίες.

- Σ' αυτό έχεις δίκιο, νεαρέ -γελάει. Νομίζω πως θα το πάρω.

- Φυσικά! -Το παίρνω από τα χέρια της και πάω επιτόπου να της το χτυπήσω. Δεν θα το μετανιώσετε!

- Αλλά...

- Θέλετε σακούλα; Φυσικά! Δεν θα θέλετε να σας καταστραφεί στον δρόμο- γελάω δυνατά.

Εκείνη κάθεται, λίγο μπερδεμένη. Βγάζω από το κάτω μέρος του πάγκου μία σακούλα και βάζω μέσα το βιβλίο. Πληκτρολογώ την τιμή στην υπέροχη μηχανή και χαμογελάω μόλις βλέπω ότι έχω καταφέρει να πουλήσω κάτι ακόμα.

- Δώδεκα ευρώ είναι. Μετρητά ή κάρτα;

Βγάζει το πορτοφολάκι από την τσάντα της και αφήνει τα χρήματα στην παλάμη του χεριού μου.

- Ευχαριστώ για όλα...

Έχω την εντύπωση ότι η συζήτηση έχει φτάσει στο τέλος της μέχρι που ακούω το διάσημο "αχάμ-αχάμ" της μητέρας μου. Πάντα λειτουργεί ως υπενθύμιση ότι έχω ξεχάσει κάτι. Κοιτάζω προς τα πάνω ως ένδειξη αγανάκτησης και στηρίζω λιγάκι τα χέρια μου στο τραπέζι για να μη χάσω την υπομονή μου.

- Να έχετε μία υπέροχη μέρα του Αγίου Γεωργίου! Η μητέρα μου επαναλαμβάνει τη φράση μαζί μου- και να σας χαρίσουν πολλά τριαντάφυλλα και βιβλία!

Η κυρία αρχίζει να προχωράει στον δρόμο κι εγώ ακολουθώ την πορεία της με το βλέμμα μου. Με το που εξαφανίζεται, σταματώ να χαμογελάω και πλησιάζω το σημείο όπου βρίσκεται η ιδιοκτήτρια του μαγαζιού, η αφεντικίνα και μητέρα μου. Όλα σε ένα.

- Προτιμώ να μην έχω λεφτά, παραιτούμαι.

- Αχά! -με δείχνει επικριτικά με το δάχτυλο, θυμίζοντάς μου τη συζήτηση που είχαμε σχετικά με το αν θα άντεχα τη δουλειά.

Όλα συνέβησαν γιατί τρώγαμε βραδινό ήρεμα και εκείνη γκρίνιαξε για το πόσο κουραστική θα ήταν η μέρα του Αγίου Γεωργίου. Της απάντησα πως δεν θα ήταν τίποτα σπουδαίο. Δεν πρόλαβα ούτε να φάω όλη τη σούπα μου πριν με απειλήσει με το να πάω μαζί της, αφού το θεωρούσα τόσο εύκολο. Κι αφού δεν μ' αρέσει να χάνω, δέχτηκα. "Τα χρήματα πάντα είναι ευπρόσδεκτα".

- Δεν με νοιάζει, μαμά. Δεν το αντέχω.

- Τι κρίμααααα! -τραβάει το τελευταίο γράμμα με εκείνον τον τόσο πολύ χαρακτηριστικό τονάκο της.

Μισοκλείνω τα μάτια και στέκομαι κοιτώντας τη. Τον χρησιμοποιεί μόνο όταν κρύβει κάτι ή (όταν) θέλει να με εκβιάσει. Προφανώς, θα πρόκειται για το δεύτερο. Είμαι διατεθειμένος να ακούσω πώς σκοπεύει να με πείσει.

- Εμπρός, σε ακούω. -Σταυρώνω τα χέρια (μου) και περιμένω. Εκείνη αφήνει το βιβλίο που καθάριζε και κοιτάζει προς τα πάνω ως ένδειξη αγανάκτησης.

- Αν αποδειχτείς ικανός να αντέξεις ολόκληρη τη μέρα...

- Ούτε με σφαίρες δεν θα πουλήσω άλλα κωλοβιβλία!

- Θα με αφήσεις να ολοκληρώσω;

Δαγκώνω τη γλώσσα μου και κάνω μία κίνηση με το χέρι ώστε να συνεχίσει.

- Αν το κάνεις, χωρίς άλλα παράπονα... -κάνει μία διακοπή-, θα σε αφήσω να κάνεις εκείνο το ταξίδι που τόσο πολύ θέλεις.

Μένω ακίνητος για μία στιγμή. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι μου προσφέρει αυτό το πράγμα. Σηκώνω ένα φρύδι και με τσιμπάω για να επιβεβαιώσω ότι αυτό συμβαίνει στ' αλήθεια.

- Για να δούμε αν κατάλαβα καλά... - Ακουμπάω με το χέρι μου το πιγούνι μου, σκεπτόμενος. Αν μείνω, θα με αφήσεις να πάω μερικές μέρες στην Ίμπιζα;

- Έτσι είναι.

- Μόνο σήμερα;

- Ακριβώς -επιβεβαιώνει ήρεμη.

Λόγω του ότι είχα την τύχη να γεννηθώ σε μία οικογένεια με αρκετή οικονομική σταθερότητα, ποτέ δεν είχα την υποχρέωση να δουλέψω. Όσο

σπούδαζα με όρεξη, περνούσα όλα τα μαθήματα και έλεγχα τα έξοδα, θα μου έδιναν χρήματα για να απολαύσω τη ζωή λίγα χρόνια έξω από τον κόσμο της εργασίας. Μα φυσικά, δεν έχω ένα ποσό αρκετό ώστε να πάω ταξίδι με τους φίλους μου.

- Έτσι θα ξεθολώσεις και λίγο, και ίσως, όντας σε όλες εκείνες τις παραλίες και τα παραδεισένια μέρη, να σκεφτείς τι θα σου άρεσε να κάνεις τον ερχόμενο χρόνο.

Όσο τα μαθήματα Μηχανολογίας γίνονταν όλο και πιο δύσκολα και λιγότερο γενικά, καθώς είχα μπει στο δεύτερο έτος, συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν αυτό που ήθελα και το παράτησα. Τώρα είμαι εδώ και έναν μήνα σε διάλειμμα ενός χρόνου από τις σπουδές και εξακολουθώ να μην ξέρω τι στον διάολο να κάνω με τη ζωή μου. Πάνω απ' όλα γιατί από τη στιγμή που θυμάμαι τον εαυτό μου προσπαθώ να μπω στην προαναφερθείσα σχολή και μετά κατέληξα να τη μισώ.

Από τότε που είπα την απόφασή μου αυτή στις μητέρες μου, είναι αρκετά ουδέτερες. Στην αρχή τούς στοίχησε που θα άφηνα κάτι στο οποίο είχα αφιερώσει δύο χρόνια από τη ζωή μου· το θεωρούσαν κρίμα. Το πήρα καλά, γιατί εκείνες πάντοτε ήθελαν το καλύτερο για εμένα.

- Μα μιλάς σοβαρά; -ρωτάω γεμάτος αμφιβολία. Για το ταξίδι, λέω.

- Φυσικά -χαμογελάει-, έτσι θα έχεις την ευκαιρία να ξοδέψεις όλα τα χρήματα που έχεις μαζέψει για να αγοράσεις ένα μεταχειρισμένο αυτοκίνητο. Γνέφω καταφατικά. Θα προτιμούσα μηχανή, αλλά στην ώρα του αυτό. Τώρα πρέπει να σκεφτούμε τα πιο πρακτικά.

- Θα πάω; -ξαναρωτώ. Εκατό τοις εκατό;

- Ναι, Κέι -ξεφυσά νευριασμένη-. Αλλά δεν θέλω να σε ξανακούσω να παραπονιέσαι!- προειδοποιεί.

- Σύμφωνα, μαμά. Θα είμαι ο καλύτερος πωλητής βιβλίων που θα έχεις δει στη ζωή σου.

Κάνω μερικά βήματα ακόμα και τρέχω να την αγκαλιάσω. Εκείνη γελάει ενώ μου ανταποδίδει την αγκαλιά/, και της δίνω ένα φιλί στο μάγουλο πριν ετοιμαστώ για να εξυπηρετήσω (κι) άλλον πελάτη. Έχει αρκετά μακριά καστανόξανθα μαλλιά και σχεδόν καθόλου γκρίζες τρίχες. Παρόλο που δεν είναι η βιολογική μου μητέρα, συνηθίζουν να μας λένε ότι έχουμε την ίδια μύτη. Μακριά και λίγο στρογγυλή στην άκρη. Η μόνη διαφορά είναι ότι εκείνη έχει μπλε μάτια, και ο μικρός μου αδερφός κι εγώ, καφέ, όπως ο πατέρας μας.

Εκείνος και η μητέρα μας πέθαναν σε ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα στα νότια της Ιταλίας.

- Δεν έχεις ιδέα τι δέχτηκες μόλις τώρα- μουρμουράει.

- Σιγά το πράγμα- είπα υποβαθμίζοντας τη σπουδαιότητα αυτού που είπε-.

Πόσες ώρες μένουν;

- Εννιά περίπου.

- ΠΟΣΕΣ; - φωνάζω τόσο δυνατά που οι πελάτες ρίχνουν το βλέμμα τους πάνω μου-. Μα τι τρέλα είναι αυτή;

- Καλώς ήρθες στον κόσμο της εργασίας.

- Πες μου ότι τουλάχιστον είμαστε ήδη δύο ώρες εδώ...

- Γλυκέ μου -συγκρατεί το γέλιο που της ήρθε και μου δείχνει το ρολόι που φοράει στον καρπό-, είμαστε εδώ μόνο σαράντα λεπτά.

Γαμώ όλα τα βιβλία που φτιάχτηκαν σε αυτόν τον κόσμο.

Θα πεθάνω ανάμεσα σε τόσες παλιές σελίδες.

Αυτό που θα σου πω όταν σε ξαναδώ

Αϊδέ

Όλη η ζωή συνδέεται με χάρτινα όνειρα. Λευκά κομμάτια χαρτί που κόβεις από το σημειωματάριό σου για να τα σημειώσεις, να τραβήξεις γραμμές πάνω τους και να τα διακοσμήσεις με τον τρόπο σου. Όταν μας τελειώνουν τα φύλλα και δεν έχουμε άλλες ευχές, τις σταχυολογούμε, κλείνουμε τα μάτια, λέμε αντίο και μετράμε πόσες έχουν πραγματοποιηθεί.

Αυτή τη στιγμή θα μπορούσα να χαμογελάσω γιατί ξέρω ότι έχω εκπληρώσει τις περισσότερες, μόνο μία μου μένει, που είναι χρόνια στο μυαλό μου. Μία που δεν υπάρχει τρόπος να σβήσω, να διαγράψω ή που να αφήσω να χαθεί στη μνήμη μου. Αυτή που ανθίζει με μεγαλύτερη επιθυμία.

- Ρε! -Η καλύτερή μου φίλη με σκουντάει με τον αγκώνα-. Κοίτα πόσο όμορφος είναι ο Πάου!

Μου δείχνει μία φωτογραφία του αγοριού με τον οποίο είναι τσιμπημένη από την πρώτη φορά που τον είδε και μου ξεφεύγει ένα γέλακι. Μισό χρόνο τώρα της τρέχουν τα σάλια για εκείνον τον γυμνασμένο τύπο με το μαλλί κουρεμένο μπόμπα και που κάθεται πάντα στην πρώτη σειρά στην τάξη.

- Αυτό είναι καινούργιο τατουάζ; -ρωτάω, δείχνοντάς το στην οθόνη.
- Ρε μαλάκα, έχει κάνει πάρα πολλά... -λέει με έκπληξη. Έναν σαν αυτόν, σε παρακαλώ, σύμπαν.

Εμείς γνωριστήκαμε την πρώτη μέρα του πανεπιστημίου. Εγώ καθόμουν σε μία καρέκλα στο βάθος της τάξης και εκείνη με πλησίασε για να με ρωτήσει τι ζωδίο ήμουν. Της είπα ότι ήμουν Κριός και δεν έκανε ούτε ένα δευτερόλεπτο να τοποθετήσει το δερμάτινο μπουφάν της στην πλάτη της καρέκλας που βρισκόταν στα δεξιά μου. Ξεκινήσαμε να μιλάμε και καταλήξαμε να είμαστε κολλητές. Και οι δυο είμαστε δεκαεννιά ετών και σπουδάζουμε Παιδαγωγικά στο Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης. Σχεδιάζουμε να μετακομίσουμε σε ένα διαμερισμάκι μαζί, αλλά μας λείπει έστω μία συγκατοικος ακόμα για να μη μα βγαίνει τόσο ακριβό το ενοίκιο.

- Να δούμε πότε θα βρεις το θάρρος να του μιλήσεις- λέω με πονηριά.
- Αυτό σε καμία περίπτωση! - Κάνει έναν ήχο με τη γλώσσα. Αλλά σίγουρα πηδάει γαμάτα και θέλω να το επιβεβαιώσω!

Είμαστε πολύ διαφορετικές. Εκείνη έχει περάσει όλη της τη ζωή στη Sarrià, σε ένα περιβάλλον γεμάτο ψώνια, ενώ εγώ μεγάλωσα σε μία περιοχή που πιο απλοϊκή απ' αυτήν δεν πρόκειται να βρεις. Στο Sant Andreu. Ακόμα κι έτσι, παρά το γεγονός πως εκείνη είναι μία μέλισσα κι εγώ μία πεταλούδα, συμπληρώνουμε η μία την άλλη λες και μας είχαν χωρίσει στη γέννα. Και παρά το γεγονός πως εκείνη ντύνεται με ρούχα από μάρκες και πως εγώ είμαι πανευτυχής με ρούχα από δεύτερο χέρι, δεν θα άλλαζα την καλύτερή μου φίλη για τίποτα, την αγαπώ με όλη μου την καρδιά. Επιπλέον, κάθε κορίτσι που είναι εσωστρεφές, συνεσταλμένο, που ασχολείται μόνο με τη δική του ζωή και μελετηρό χρειάζεται μία φίλη εξωστρεφή, τρελή, ταξιδιάρρα, η οποία λατρεύει να πίνει και δεν φοβάται τι σκέφτονται γ' αυτή.

- Εσύ εξακολουθείς να μην έχεις κανένα αγόρι;
- Ήδη ξέρεις την απάντηση.
- Ρε! -ξεφυσά-. Και τι έχεις να μου πεις για τον Τόνι;
Την κοιτάω με τέτοιο τρόπο που ξεσπά σε γέλια. Το είπε για να με κάνει να εκνευριστώ. Δεν υπάρχει πιο κακός μπελάς, σιχαμερός και ενοχλητικός τύπος απ' αυτόν.

- Είμαι σίγουρη πως σύντομα θα βρεις την τόσο επιθυμητή αγάπη σου.
- Κάθε φορά οι αμφιβολίες μου γίνονται όλο και περισσότερες, Αμάγια.
- Φαίνεται πως δεν σου μένει άλλη επιλογή από το να γίνεις μπάι, κούκλα. Έτσι θα έχεις περισσότερες επιλογές!

Κουνώ αρνητικά το κεφάλι και υγραίνω τα χείλη μου. Εκείνη πάντα ήταν πολύ ανοιχτή με τη σεξουαλικότητά της. Τόσο πολύ που την ημέρα που γνωριστήκαμε

μου το πέταξε, μαζί με όλα τα λεσβιακά δράματα που έχει ζήσει. Την αγαπώ τόσο πολύ...

- Οι κοπέλες είναι πολύ καλύτερες, σου το λέω εγώ -υποστηρίζει, ενώ βγάζει από την τσάντα της ένα λιποζάν με γεύση φράουλα με το οποίο είναι εθισμένη.

- Αλλά πάλι καλά που εξακολουθείς να είσαι κολλημένη με αυτόν που έχει φάτσα ατόμου που θα σε έστελνε για ψυχοθεραπεία, ε; - την πειράζω.

- Πφ. -Αφήνει τα χέρια της να πέσουν, ενώ ήταν εξαγριωμένη-. Πόσο έντονα φαίνονται οι φλέβες στα μπράτσα του...

Κάθομαι κοιτώντας τη για ένα δευτερόλεπτο και ακολουθώ με το βλέμμα την τέλεια σκιά των ματιών της. Θα μου άρεσε πάρα πολύ να ξέρω να βάφομαι τόσο καλά όσο εκείνη. Είναι πολύ όμορφη και το πρόσωπό της είναι τόσο ωραίο που μου έρχεται να βάλω τα κλάματα. Επιπλέον, της πάει τέλεια το μαλλί κυματιστό και οι τόσο όμορφες φακίδες που έχει στα μάγουλα.

- Αϊδέ, κάνε μου ένα παιδί. Σε ικετεύω.

- Ορίστε; - Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου πολλές φορές στο άκουσμα αυτού του σχολίου.

- Τα μάτια σου! -Με αρπάζει από τα μάγουλα για να τα δει από κοντά-. Εξακολουθώ να τρελαίνομαι κάθε φορά που τα βλέπω!

Δεν πιστεύω ότι είναι κάτι σπουδαίο. Έχω μία ίριδα χρώματος καφέ ανοιχτού και η άλλη είναι μπλε. Αυτή είναι η μαγεία της ετεροχρωμίας. Στην πραγματικότητα, με κάνει να αισθάνομαι αρκετά ανασφαλής. Λόγω του ότι δεν είναι πολύ συνηθισμένο, εστιάζουν περισσότερη προσοχή σε αυτό το περίεργο πράγμα παρά σ' εσένα. Δεν φαίνεται να βλέπουν κάτι πέρα απ' αυτό.

Με χαροποιεί το γεγονός πως έχω κάτι διαφορετικό από τους άλλους, αλλά πολλές φορές θα μου άρεσε να περνώ απαρατήρητη. Να είμαι το κορίτσι με τα απλά μάτια.

Ελέγχω λίγο την ατμόσφαιρα του βαγονιού του μετρό της πράσινης γραμμής -που είναι η αγαπημένη από όλες όσες υπάρχουν στη Βαρκελώνη- και βλέπω τριαντάφυλλα, βιβλία, φιλιά, ζευγάρια, παιδιά. Φαίνεται πως είναι του Αγίου Γεωργίου και πως, για μία μέρα, ο κόσμος απολαμβάνει ξανά τη ζωή. Στηρίζω καλύτερα την τσάντα χρώματος καφέ ανοιχτού που φέρω στον ώμο μου και εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία να εκτιμήσω τις τρεις πεταλούδες καφέ χρώματος που είναι ζωγραφισμένες στο κέντρο του υφάσματος: είναι φτιαγμένο από βιώσιμα υλικά.

Μιας και δεν κάθεται κανείς μπροστά μου, κοιτάζω τον εαυτό μου στο τζάμι. Σήμερα θεωρώ πως είμαι αρκετά όμορφη. Ίσως λόγω των αφελειών που έκανα χθες για να αλλάξω παρουσιαστικό. Ήταν μία απόφαση αρκετά τολμηρή που ούτε η Αμάγια δεν περίμενε ότι θα έπαιρνα. Γέρνω λίγο το κεφάλι, χαμογελάω χωρίς κανέναν λόγο και εστιάζω στο ίσιο με ψαλίδα μαλλί μου με ξανθιές τούφες μπερδεμένες με μαύρες τρίχες. Κάνω έναν μορφασμό με τα χείλη (μου) για να αγγίξω μερικά σημάδια. Ξέρω ότι δεν είναι ωραίο να φαίνονται, αλλά τα λατρεύω, γιατί όλα λένε μία ιστορία.

Όταν το σκοτεινό τοπίο του τούνελ αλλάζει σε αυτό μιας αποβάθρας πράσινου χρώματος, εστιάζω γρήγορα στο πάνω μέρος των βαγονιών, εκεί όπου βρίσκεται η διαδρομή που κάνει το μετρό. Βλέπω ότι αναβοσβήνει ένα κόκκινο φως εκεί όπου λέει "LICEU" και σηκώνομαι για να ετοιμαστώ να κατέβω. Με τη ζέστη που κάνει σήμερα, αποφάσισα να φορέσω μία μαύρη φούστα και μία λευκή κοντομάνικη μπλούζα με ένα καρό πουκάμισο καφέ χρώματος. Αισθάνομαι ένα παράξενο βλέμμα ενός κοστουμάτου κυρίου και νιώθω κάπως άβολα. Ευτυχώς που αυτή είναι η στάση μας.

- Ε! -φωνάζει η Αμάγια-. Σταμάτα να κοιτάς τον πισινό της φίλης μου, παλιοβορμιάρη!

- Αμάγια...

- Όλα εντάξει τώρα, σωστά; -Πλησιάζει εκεί όπου βρίσκεται ο κύριος, ο οποίος κάνει λες και δεν έχει να κάνει μ' αυτόν η όλη φάση. Μην κρύβεσαι!

- Εγώ δεν έκανα τίποτα!

Η φίλη μου τον κοιτάει με αηδία στο πρόσωπό της και αγκαλιάζει με το ένα χέρι. Πάντα αισθανόμουν ασφαλής μαζί της, πράγμα που θεωρώ πολύ σημαντικό την ώρα που επιλέγουμε φίλους.

Πατάω το κουμπί για να ανοίξουν οι πόρτες όταν γίνεται πράσινο. Έχω βρεθεί πολλές φορές σε αυτή τη στάση, αλλά ποτέ δεν κουράζομαι να την παρατηρώ. Ξέρω ότι για πολλά κορίτσια της ηλικίας μου δεν θα σήμαινε τίποτα, αλλά έχω περάσει τη μισή μου ζωή ταξιδεύοντας με το μετρό και μου δίνει την αίσθηση πως κάθε αποβάθρα κρατάει μία δική μου ανάμνηση.

Όταν βλέπω την έξοδο που πρέπει να πάρω, πάω εκεί όπου δείχνει το βέλος και η Αμάγια με ακολουθεί. Εγώ είμαι πολύ καλή στο να προσανατολίζομαι, και μετά είναι κι εκείνη, που μπορεί να χαθεί μέχρι και σε μία ευθεία διαδρομή. Παρατηρώ με την άκρη του ματιού μου την υπέροχη στάση στην οποία βρίσκομαι. Οι τοίχοι (και ένα μικρό μέρος του ταβανιού) είναι καλυμμένες με κάθετες οθόνες προστατευμένες από ένα τζάμι όπου διακρίνονται χιλιάδες μαζεμένα φύλλα

δέντρων. Υπάρχουν κόκκινα, πράσινα σκούρα, πράσινα ανοιχτά, κίτρινα και πορτοκαλί. Είναι σαν να μπαίνεις σε ένα μικρό υπόγειο δάσος.

Πριν ανέβω τις σκάλες προς τον θόρυβο που προέρχεται από το τούνελ, βλέπω ότι εμφανίζεται το τρένο που πάει στην αντίθετη κατεύθυνση. Προσπαθώ να βάλω ένα από τα πόδια μου στη σκαλί της κυλιόμενης σκάλας, αλλά τα μάτια μου κλειδώνουν στη μαγεία της σχετικότητας. Μέσα στο βαγόνι, ο κόσμος πάει με κανονική ταχύτητα, ενώ εγώ το βλέπω να συμβαίνει με γρήγορη κίνηση.

Αυτό είναι ένα ξεκάθαρο παράδειγμα της ζωής. Ταξιδεύουμε σε ένα βαγόνι του μετρό προς έναν προορισμό που λέγεται θάνατος. Στις σκέψεις μας, ο χρόνος πάει αργά και, αντιθέτως, στην πραγματικότητα, τα χρόνια περνούν σφαίρα μέχρι να φτάσουμε στον σταθμό. Έπειτα, κατεβαίνουμε και αντιλαμβανόμαστε πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος.

Η ζωή είναι ένα ταξίδι. Μία διαδρομή κατά τη διάρκεια της οποίας επινοούμε στάσεις, κατεβαίνουμε σε μερικές, αγνοούμε κάποιες άλλες ή απλά παραμένουμε καθισμένοι περιμένοντας να έρθει το τέλος της.

3. Πρωτότυπο κείμενο

ella.

Toda historia de amor empieza como en un cuento: de forma inesperada y entre mundos idílicos y perfectos. La historia de cómo la conocí a ella nace de la sangre de un dragón junto a la espada del caballero de brillante armadura. Y en una famosa calle céntrica de Barcelona. Rodeados de rojo, páginas con olor a mundos paralelos, besos camuflados y leyendas como la de Sant Jordi.

La leyenda tiene lugar en un pequeño lugar llamado Montblanc, donde un dragón verde y tenebroso acechaba. Los habitantes, cansados, le entregaban cada día una persona para mantenerlo a raya. Lo malo fue cuando llegó el turno de la princesa. Ella se mostraba valiente, sabiendo que se sacrificaría por el pueblo. Antes de que cerrara los ojos, un caballero con su brillante armadura llegó montado en un caballo blanco y le clavó su poderosa y temible lanza al dragón. Luego, de la sangre del monstruo, nació una única y deslumbrante rosa.

Mi caballera apareció así, de la nada, paseándose por Las Ramblas hasta toparse con mi puesto lleno de libros. Yo fui su dragón. Un monstruo que estaba cansado del amor, sin esperanzas y que quemaba todo lo que lo tocaba porque creía que así nadie lo destrozaría. No esperaba que ella lograra terminar con mi odio y transformarlo en una buena rosa. Con sus espinas, porque todos las tenemos, pero con un color intenso que jamás habría imaginado ver en mí.

[1]

cuando las rosas sean de papel

Is this the place that I've been dreaming of?

Orgullo y prejuicio

Kei

El amor es una puta mierda. Enamorarse es de pringados. Es mucho mejor una noche de sexo y a tomar por culo. Una experiencia sin ataduras, sin compromiso, que evite las mil formas de acabar con el corazón roto. Puede que todavía no haya encontrado a la famosa persona que revolucionará mi vida, pero tengo una lista negra con el nombre de las que, por mí, pueden irse al infierno.

Los libros también son una puta mierda. Leer es para aquellos que quieren evadirse porque su vida es una mierda. Les falta sangre para hacerles frente a los problemas en vez de leer letritas negras en páginas ruinosas. No he cogido un libro en mi vida, para eso mejor me pongo a ver películas.

Eso sí, al destino le gusta guardarse ases bajo la manga siempre que puede. Debe de haberle encantado darme una patada en los huevos y meterme como vendedor de libros clásicos en pleno centro de Barcelona durante Sant Jordi. La mayoría son románticos.

¡Qué alegría para un chico aficionado al motocross!

Hoy en día se prefiere el prototipo de tío extrovertido, pianista o guitarrista, lector y bien vestido. Pues yo soy todo lo contrario. Demasiado tranquilo e introvertido, y odio leer. Me gusta más ser el chico amargado de la esquina que se queja de la vida y se pasa el día durmiendo.

Cosa que estaba haciendo hasta que mi madre ha decidido darme con un abanico en la cara. Con lo bien que estaba viajando en mis sueños por las infinitas carreteras de América con mi vehículo verde de dos ruedas...

Ahora tengo que volver a soportar el calor insufrible. Por no hablar de los clientes interesados en los libros, las rosas que hay por todos lados, la cantidad exagerada de gente que paseará por estas calles desde Gran de Gràcia hasta la plaça Reial, disfrutando del aclamado día en el que de la sangre nació una rosa.

- Un perezoso trabaja más que tú, ¡pedazo de vago! —chista mi madre mientras saca unos cuantos libros de una caja entre risas—. ¡Venga! ¡Ponte a atender clientes!

- Mamá, no tengo ni puta idea de libros.

Me lanza una mirada asesina y, antes de que se ponga a chillarme los cuatro dioses del cielo, me levanto de la silla plegable para asomarme un poco a donde está la gente hojeando páginas amarillas. Se me olvida que hay una pata de madera en el centro de la mesa y me doy un buen golpe contra ella en el dedo pequeño del pie. Maldigo mi nombre por ser tan despistado e ir tan adormilado y dejo que mi cuerpo reciba la bocanada de calor. Parece que haya caído todo el fuego del mundo justo aquí.

Algo bueno son las chicas que subirán y bajarán por Las Ramblas. Llegan a ser tan guapas que dañan la vista. Tampoco voy a mentir, hay algún que otro chico que me hace replantearme mi sexualidad. No obstante, estos se los dejo a mi compañero de piso y mejor amigo: Arnau. Nunca nos peharemos por este tema. Mierda, no. He podido oír su vocecita retumbar en mi cabeza repitiéndomelo otra vez:

«Yo no escogí enamorarme de chicos. De poder escoger, elegiría mil veces las chicas. Pero soy gay y moriré gay.»

Ah, y que no falte el detalle suyo de:

«Arriba Beyoncé, ijoder!»

La historia de cómo nos conocimos Arnau y yo es bastante peculiar. Se podría resumir en que salí de fiesta, se acercó a mí, me tiró ficha, lo vacilé un poco - gracias a las cinco copas que llevaba encima— y luego nos pusimos a hablar de la vida en la terraza de la discoteca. Si mal no recuerdo, llegamos a preguntarnos hasta por qué los guisantes se llaman guisantes.

Acabé diciéndole que lo sentía mucho, pero que sus sentimientos nunca serían correspondidos para otra cosa que no fuera amistad y, como resultaba que él buscaba piso en pleno centro de Barcelona y a mí me apetecía independizarme, nos dimos el número de teléfono. Ahora vivimos juntos, llevamos dos años soportándonos bajo el mismo techo. Quién diría que el chico del collar de perlas acabaría siendo mi mejor amigo. Dos adultos —poco responsables— de veinte años viviendo la supuesta vida maravillosa.

Suelen decirme que soy atractivo. Aun así, después de la última mujer a la que le abrí mi corazón, no pienso hacerlo nunca más. Corazón de hielo. Imbécil para todas. Así se vive mejor.

A la mierda el amor, bienvenido sea el puterío.

—¡Kei! —Cierro los ojos ante el chillido agudo de mi madre—. ¡Atiende a la gente!

—¡Que ya voy, mamá! —refunfuño.

Veo que hay una señora trasteando alguno de los libros que hay colocados en el mostrador. Obviamente está mirando los que están de oferta.

¿Quién coño pagaría tanto dinero por páginas manchadas de negro? Hay que estar loco de la cabeza. Con eso puedes pagar la cuota mensual que piden para apreciar la magia de MotoGP.

Entonces aparece un señor mayor y le da un beso en la mejilla a la cliente de cabello blanco y ondulado. Reconozco que la mayoría de las veces que veo muestras de afecto entre dos abuelitos me dan ganas de tener lo mismo. Luego recuerdo que

en esta generación enamorarse significa matarse. Y eso, mejor que nadie, lo sabe mi queridísimo amigo Arnau.

Con la cantidad de hombres con los que ha salido podría escribir un libro sobre cómo saber que un chico te va a abandonar. Yo les daría un par de collejas a la gran mayoría de los tíos que han estado con él.

¿Qué os pasa a algunos? ¿No sabéis lo que es el respeto y la lealtad?

La verdad es que el amor y Arnau no se llevan muy bien. Por eso somos tan buenos amigos... ¡porque ya somos dos! Eso sí, él es un chico muy romántico - demasiado, para mi gusto. Yo soy un poquitín desapegado, lo reconozco.

—¿Le interesa alguno? —pregunto a la clienta, sacando la sonrisa más encantadora posible.

Si lo hago es porque noto que mi madre me mira desde la otra punta, con los ojos entrecerrados y quitando con fuerza el polvo de los libros. ¿Por qué no me podría haber tocado una familia fanática de las motos? Así podría hablar durante horas sobre todo lo que sé de ellas. Sin embargo, aquí estoy: fingiendo.

—De este me han hablado mucho, ¿es bueno?

—A ver, señora —carraspeo—. Si ellos lo dicen, ¿quién soy yo para contradecirles?

—¿Tú lo has leído? Tiene pinta de que sí, ¿de qué va?

¿Que tengo pinta de haber leído qué?

Sí, quizá en un universo paralelo.

Abro los ojos como platos y me paro a leer el título del libro. *Orgullo y prejuicio*. Irá de que alguien ha perdido el orgullo. O de que se juzga mucho en el libro. Lo agarro y lo giro un momento para ver qué pone en el resumen. No tiene. Genial.

—¿Y bien? —se impacienta—. ¿Crees que es tan bueno como la película?

—¡No, no! —Niego con la cabeza mil veces y aplico la frase que siempre me ha dicho mi madre—. Los libros son mejores que las películas.

—En eso tienes razón, jovencito —ríe. Creo que me lo voy a llevar.

—¡Claro que sí! —Lo arranco de sus manos y voy directo a cobrárselo—. ¡No se arrepentirá!

—Pero...

—¿Quiere bolsa? ¡Por supuesto! No querrá que se le estropee por el camino —río forzosamente.

Ella asiente, un poco confundida. Saco de la parte baja del mostrador una bolsa de papel y meto el libro en él. Tecleo el precio en la dichosa máquina y sonrío al ver que he conseguido otra venta.

—Pues serán doce euros. ¿Efectivo o tarjeta?

Saca el monedero del bolso y deja el dinero en la palma de mi mano.

—Gracias por todo...

Doy por terminada la frase hasta que oigo el famoso «mh-mh» de mi madre. Siempre sirve de alarma de que me dejo algo. Pongo los ojos en blanco y apoyo los brazos un poquito para no perder la paciencia.

—¡Tenga un fabuloso día de Sant Jordi! —mi madre repite la frase conmigo— y que le regalen muchas rosas y libros!

La señora empieza a subir calle arriba y sigo su recorrido con la mirada. En cuanto desaparece, quito la sonrisa de un golpe y me acerco adonde se encuentra la propietaria de la tienda, mi jefa y mi madre. Todo en uno.

—Prefiero no tener dinero, dimito.

—¡Ajá! —me señala, recordándome la conversación que tuvimos sobre si llegaría a aguantar el trabajo.

Todo surgió porque estábamos cenando tranquilamente y ella se quejó de lo intenso que iba a ser el día de Sant Jordi. Le contesté que no sería para tanto. No pude ni terminar la sopa antes de que me amenazara con que la acompañara, si tan fácil lo veía. Y como no me gusta perder, acepté. «El dinero nunca viene mal».

—Me da igual, mamá. No lo soporto.

—¡Una lástima! —alarga la última letra con ese tonillo tan característico de ella.

Entrecierro los ojos y me la quedo mirando. Solo lo usa cuando esconde algo o quiere chantajearme. Obviamente, se tratará de lo segundo. Estoy dispuesto a oír con qué me pretende convencer.

—Adelante, te escucho. —Me cruzo de brazos y espero. Ella suelta el libro que estaba limpiando y pone los ojos en blanco.

—Si eres capaz de aguantar el día ente-ro...

—¡Ni de puta coña voy a vender más libros ñoños!

—¿Me dejas terminar?

Me muerdo la lengua y hago un gesto con la mano para que continúe.

—Si lo haces, sin más quejas... —hace una pausa—, podrás hacer ese viaje que tanto deseas.

Me quedo quieto un momento. No me puedo creer que me esté ofreciendo eso. Alzo una ceja y me pellizco para comprobar que esto está sucediendo de verdad.

—A ver si lo he entendido... —Me paso la mano por la barbilla, pensativo. Si me quedo, ¿me dejarás irme unos días a Ibiza?

—Así es.

—¿Solo hoy?

—Exacto -confirma tranquila.

Como he tenido la suerte de formar parte de una familia con suficiente estabilidad económica, nunca me he visto en la obligación de tener que trabajar. Mientras estudiara con ganas, aprobara todo y controlara los gastos, me iban aportando dinero para disfrutar unos años más fuera del mundo laboral. Pero claro, no tengo la suficiente cantidad como para marcharme de viaje con mis compañeros.

—Así también te despejas un poco, y quizá, entre playas y paraíso, pienses en lo que te gustaría hacer el año que viene.

A medida que empecé el segundo curso y las materias de la Ingeniería Mecánica se hacían más densas y menos generales, me di cuenta de que eso no era lo que quería y lo dejé. Ahora llevo un mes en una especie de año sabático y sigo sin saber qué coño hacer con mi vida. Sobre todo porque desde que tengo uso de memoria he tratado de entrar en dicha carrera y luego la he acabado detestando

Desde que comenté esta decisión a mis madres, se han mostrado bastante neutras. Al principio les costó que fuese a dejar algo a lo que había dedicado dos años de mi vida; les parecía una pena. Me lo tomé a bien, ya que ellas siempre han querido lo mejor para mí.

—Pero ¿lo estás diciendo en serio? —pregunto dudoso—. Lo del viaje, digo.-

—Claro—sonríe—, así te podrás gastar el dinero que tienes ahorrado para comprarte un coche de segunda mano.

Asiento. Preferiría una moto, pero eso ya llegará. Ahora hay que pensar en lo más práctico.

—¿Me voy? —repito—. ¿Cien por cien?

—Que sí, Kei —bufa exasperada—. Pero ¡no quiero oír ni una sola queja más! — advierte.

—Trato hecho, mamá. Seré el mejor vendedor de libros que hayas visto en tu vida.

Doy unos pasos más y me lanzo a abrazarla. Ella se ríe mientras me devuelve el abrazo, y le regalo un beso en la mejilla antes de prepararme para atender a otro

cliente. Lleva el pelo rubio castaño bastante largo y apenas tiene canas. Aunque no sea mi madre biológica, suelen decirnos que tenemos la misma nariz. Larga y un poco redondita al final. La única diferencia es que ella tiene los ojos azules, y mi hermano pequeño y yo, marrones, como nuestro padre.

Él y nuestra madre murieron en un accidente de tren en el sur de Italia.

—No sabes lo que acabas de aceptar — murmura.

—No será para tanto — le resto importancia—. ¿Cuántas horas quedan?

—Unas nueve.

—¡¿UNAS QUÉ?! —chillo tan fuerte que los clientes alzan la mirada para mirarme—. Pero ¿qué locura es esta?

—Bienvenido al mundo laboral.

—Dime que al menos llevamos dos horas ya...

—Cariño —reprime una risa y me enseña el reloj que lleva en la muñeca—, solo llevamos cuarenta minutos.

Me cago en todos los libros creados en este mundo.

Voy a morir entre tantas páginas viejas.

El que et diré quan et torni a veure

Aidé

Toda la vida está conectada por sueños de papel. Trozos blancos que vas arrancando de tu libreta para marcarlos, rayarlos y decorarlos a tu manera. Cuando se nos acaban las hojas y no tenemos más deseos, los recopilamos, cerramos los ojos, decimos adiós y contamos cuántos se han hecho realidad.

Ahora mismo podría sonreír porque sé que he cumplido la mayoría, solo me falta uno que lleva años dentro de mi cabeza. Uno que no hay manera de borrar, eliminar o dejar que se pierda en la memoria. El que está floreciendo con más ganas.

—¡Tía! —Mi mejor amiga me empuja con el codo—. ¡Mira qué guapo está Pau!

Me enseña una foto del chico por el que está pillada desde la primera vez que lo vio y suelto una pequeña risa. Medio año babeando por ese tío musculoso y de cabello cortado al cero que se sienta siempre en primera fila en clase.

—¿Eso es un tatuaje nuevo? -pregunto, señalándolo en la pantalla.

—Joder, se ha hecho demasiados... — comenta sorprendida. Uno así, por favor, universo.

Nosotras nos conocimos el primer día de universidad. Yo estaba sentada en una silla al fondo de la clase y ella se acercó para preguntarme qué signo zodiacal era. Le contesté que Aries y no dudó ni un segundo en colocar su chaqueta de cuero en el respaldo de la silla que había a mi derecha. Empezamos a hablar y terminamos siendo mejores amigas. Ambas tenemos diecinueve años y cursamos Educación Primaria en la UB. Tenemos planeado mudarnos a un pisito juntas, pero nos falta alguna compañera más para que el alquiler no nos salga tan caro.

—A ver cuándo te atreves a hablarle —digo con picardía.

—¡Nada de eso! —Chasquea la lengua—. Pero ¡seguro que folla de puta madre y quiero comprobarlo!

Somos muy distintas. Ella ha pasado toda su vida en Sarrià, en un ambiente bastante pijo, mientras que yo he crecido en el barrio más pueblerino posible: Sant Andreu. Aun así, a pesar de que ella sea una abeja y yo una mariposa, nos complementamos como si hubiésemos sido separadas al nacer. Y a pesar de que ella vista con ropa de marca y que yo vaya encantada de la vida con prendas de segunda mano, no cambiaría a mi mejor amiga por nada, la amo con todo mi corazón. Además, toda chica introvertida, reservada, metida en sus asuntos y estudiosa necesita una amiga extrovertida, loca, viajera, a la que le encanta beber y que no tiene miedo a lo que piensen de ella.

—¿Tú sigues sin ningún chico?

—Ya sabes que no.

—¡Tía! —suspira—. ¿Y qué me dices de Toni?

La miro de tal manera que suelta una carcajada. Lo ha dicho para hacerme rabiar. No existe tío más pesado, asqueroso y tocanarices que ese.

—Seguro que pronto encuentras a tu tan deseado amor.

—Cada vez lo dudo más, Amaia.

—Pues te tocará hacerte bisexual, reina. ¡Más opciones!

Niego con la cabeza y me lamo los labios. Ella siempre ha sido bastante abierta con su sexualidad. Tanto que el mismo día que nos conocimos me lo soltó, junto con todos los dramas bolleros que ha vivido. La amo tanto...

—Las tías son mucho mejores, te lo digo yo —afirma, mientras saca de su bolso un bálsamo labial con sabor a fresa que la tiene obsesionada.

—Pero bien que sigues colgada de ese que tiene cara de mandarte a terapia, ¿eh? -la vacilo.

—Buf. —Deja caer las manos, exasperada—. Cómo se le marcan las venas de los brazos...

Me la quedo mirando un segundo y recorro con la vista su sombra de ojos perfecta. Me encantaría saber maquillarme tan bien como ella. Es muy guapa y tiene la cara tan perfecta que me da hasta ganas de llorar. Además, le queda genial el cabello ondulado y esas pecas tan bonitas que tiene por las mejillas.

—Aidé, hazme un hijo. Te lo suplico.

—¿Cómo? -Parpadeo repetidas veces ante ese comentario.

—¡Tus ojos! —Me agarra de las mejillas para mirarlos de cerca—. ¡Sigo quedándome loca cada vez que los veo!

No creo que sea para tanto. Tengo un iris de color marrón claro y otro azul. La magia de la heterocromía. En realidad, me hace sentir bastante insegura. Como no es muy común, le prestan más atención a esa rareza que a ti. No parecen ver más allá.

Me alegra tener algo diferente a los demás, pero muchas veces me gustaría pasar desapercibida. Ser la chica de ojos simples.

Reviso un poco el ambiente que se respira en el vagón de metro de la línea verde —que es mi favorita de todas las que hay en Barcelona— y veo rosas, libros, besos, parejas, niños. Se nota que es Sant Jordi y que, por un día, la gente vuelve a disfrutar de la vida. Me coloco mejor la bolsa de color marrón claro que llevo al hombro y aprovecho para apreciar las tres mariposas de color marrón que hay dibujadas en el centro de la tela; está hecha de materiales sostenibles.

Como no hay nadie sentado delante de mí, me miro en el cristal. Hoy me veo bastante bien. Quizá sea por el flequillo que me hice ayer para cambiar de aspecto. Fue una decisión bastante atrevida y que ni Amaia se esperaba. Ladeo un poco la cabeza, sonrío sin razón alguna y me fijo en mi cabello liso con las puntadas abiertas, con mechones rubios mezclados con el color negro. Pongo los labios hacia un lado y me paso la mano por la cara para tocar algunas marcas. Sé que no suelen estar bien vistas, pero me encantan, porque todas cuentan una historia.

Cuando el paisaje oscuro del túnel cambia al de un andén de color verde, me fijo rápidamente en la parte superior de los vagones, que es donde está el recorrido que hace el metro. Veo que parpadea una luz roja justo donde pone «LICEU» y me levanto para prepararme para bajar. Con el calor que hace hoy, he decidido llevar una falda negra y una camiseta blanca con una camisa de cuadros de color marrón.

Noto una mirada extraña de un señor trajeado y me pongo un poco incómoda. Menos mal que esta es nuestra parada.

—¡Eh! —grita Amaia—. ¡Deja de mirar el trasero de mi amiga, asqueroso de mierda!

—Amaia...

—Ya está bien, ¿no? —Se asoma hacia donde está el señor, que hace como que no va con él la cosa—. ¡No te escondas!

—¡Yo no he hecho nada!

Mi amiga le pone cara de asco y me rodea con el brazo. Siempre me he sentido a salvo con ella, cosa que encuentro muy importante a la hora de escoger tus amistades.

Pulso el botón para que se abran las puertas en cuanto se ilumina de color verde. He estado miles de veces en esta parada, pero nunca me canso de observarla. Sé que para muchas chicas de mi edad no significará nada, pero me he pasado media vida viajando en metro y me da la sensación de que cada andén guarda un recuerdo mío.

Cuando veo la salida que me corresponde, voy hacia donde indica la flecha y Amaia me sigue. Yo me oriento bastante bien, y luego está ella, que puede perderse hasta en un camino recto. Observo de reojo la maravilla de parada en la que estoy. Las paredes (y una pequeña parte del techo) están cubiertas de pantallas verticales protegidas por un cristal donde se aprecian miles de hojas de árboles apelotonadas. Las hay de color rojo, verde oscuro, verde claro, amarillo y naranja. Es como adentrarte en un pequeño bosque subterráneo.

Antes de subir las escaleras hacia el ruido proveniente del túnel veo que aparece el tren que va en la dirección opuesta. Intento poner un pie en el peldaño, pero mis ojos se clavan en la magia de la relatividad. Dentro del vagón el mundo va a velocidad normal, mientras que yo lo veo pasar a cámara rápida.

Esto es un claro ejemplo de la vida. Viajamos en un vagón de metro hacia un destino llamado muerte; por dentro pensamos que el tiempo va lento y, en cambio, por fuera, los años pasan veloces hasta llegar a la estación. Luego, nos bajamos y nos percatamos de lo rápido que pasa el tiempo.

La vida es un viaje. Un recorrido en el que inventarte paradas, bajar en algunas, ignorar otras o simplemente quedarte sentado esperando a que llegue a su fin.

4. Σχόλια

Θα ήθελα να ξεκινήσω τον σχολιασμό του αποσπάσματος και της μετάφρασης που εκπόνησα, παραθέτοντας τη θέση του Γιώργου Κεντρωτή στο έργο του "Ποδήλατα και ποδηλάτες: Περί μεταφράσεως ο λόγος". Σύμφωνα με τον Κεντρωτή, "η μετάφραση ως γλωσσική ενέργεια έχει χαρακτήρα καθαρώς δοξικό, γι' αυτό είναι αδύνατον να γίνεται λόγος για αντικειμενικότητα". Αυτή η θεώρηση αναδεικνύει τη μετάφραση ως μια βαθιά προσωπική διαδικασία, όπου η αντικειμενικότητα είναι ανέφικτη. Η μετάφραση που πραγματοποίησα αποτελεί ένα έργο έντονα προσωπικό, οπότε φέρει τη δική μου σφραγίδα και το δικό μου ερμηνευτικό πλαίσιο.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οποιαδήποτε προσπάθεια αναπαραγωγής του ίδιου αποτελέσματος από άλλον μεταφραστή θα απέφερε διαφορετικό αποτέλεσμα. Αυτό δεν υποδηλώνει πως η δική μου μετάφραση υπερέχει ποιοτικά των υπολοίπων, αλλά ότι είναι απλώς διαφορετική και μοναδική. Και θα ήθελα επίσης να πω ότι η μοναδικότητα έγκειται στο γεγονός ότι κάθε μεταφραστικό έργο είναι μοναδικό ως συμβάν, και η λέξη δεν χρησιμοποιείται ως συνώνυμο του "αξεπέραστου" ή του "εξαιρετικού".

Συμπερασματικά, είναι γνωστό πως η μετάφραση είναι κατεξοχήν τέχνη και, ως τέτοια, λειτουργεί με τρόπο που κάθε έργο, είτε πρόκειται για μετάφρασμα, πίνακα ζωγραφικής ή μουσική σύνθεση, είναι αναπόφευκτα διαφορετικό από οποιοδήποτε άλλο. Κάθε δημιουργία είναι μοναδική λόγω της προσωπικής συμβολής και της δημιουργικής διαδικασίας του εκάστοτε δημιουργού. Η ποικιλία των εκφραστικών μέσων και των ερμηνευτικών επιλογών που ενσωματώνονται σε κάθε μετάφραση επιβεβαιώνουν τον μοναδικό και ανεπανάληπτο χαρακτήρα του έργου.

4.1 Σχολιασμός της μεταφραστικής εντολής

Η συγκεκριμένη μεταφραστική εντολή αφορά τη μετάφραση ενός λογοτεχνικού αποσπάσματος από την ισπανική γλώσσα στην ελληνική. Το απόσπασμα προέρχεται από ένα σύγχρονο μυθιστόρημα και απευθύνεται στον ιδεατό "μέσο" αναγνώστη, ο οποίος μπορεί να είναι οποιοσδήποτε ενήλικας ή ένας έφηβος κοντά στην ενηλικίωση με βασική λογοτεχνική παιδεία και ενδιαφέρον για τη σύγχρονη λογοτεχνία. Ο κύριος στόχος της μετάφρασης είναι να διατηρήσει την

ατμόσφαιρα, το ύφος και το συναισθηματικό βάθος του πρωτοτύπου, χρησιμοποιώντας μια γλώσσα που να είναι ταυτόχρονα λογοτεχνική και κατανοητή από το ελληνόφωνο κοινό.

Η μετάφρασή μας πρέπει να επιτυγχάνει πιστή απόδοση των εκφραστικών μέσων του πρωτοτύπου, όπως οι μεταφορές, οι παρομοιώσεις, οι εικόνες και οι περιγραφές. Είναι απαραίτητο να διατηρηθεί η ίδια οπτική και συναισθηματική δύναμη, ώστε να μην χαθεί το ύφος του συγγραφέα.

Όσον αφορά τους διαλόγους του πρωτοτύπου, θα ήθελα να αναφέρω πως παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση των χαρακτήρων και στην εξέλιξη της πλοκής. Η απόδοση των διαλόγων πρέπει να γίνεται με τρόπο που να διατηρεί τη φυσικότητα και τη ροή της συζήτησης στα ελληνικά. Αυτό σημαίνει ότι ο μεταφραστής πρέπει να είναι σε θέση να αποδώσει τις διαφορετικές φωνές των χαρακτήρων, τις προσωπικότητες και τις σχέσεις τους. Αν ένας χαρακτήρας χρησιμοποιεί συγκεκριμένα ιδιώματα, χιούμορ ή τυπικότητα, αυτά τα στοιχεία πρέπει να αποδοθούν με ακρίβεια στην ελληνική γλώσσα.

Τα πολιτισμικά στοιχεία του πρωτοτύπου είναι επίσης κρίσιμα για την κατανόηση και την απόλαυση του κειμένου από τον αναγνώστη. Η ισπανική λογοτεχνία μπορεί να περιλαμβάνει αναφορές σε τοπικές παραδόσεις, έθιμα, τοπωνύμια, φαγητά ή άλλες πολιτισμικές λεπτομέρειες που πρέπει να αποδοθούν με τρόπο που να είναι κατανοητός για τον ελληνόφωνο αναγνώστη, χωρίς να αλλοιώνεται η αυθεντικότητα του κειμένου.

Η γλώσσα του μεταφράσματος πρέπει να είναι ρέουσα και φυσική, ώστε ο αναγνώστης να αισθάνεται ότι διαβάζει ένα πρωτότυπο ελληνικό κείμενο. Αυτό απαιτεί προσεκτική επιλογή συντακτικών δομών και λεξιλογίου, που να διατηρούν την πιστότητα στο πρωτότυπο, ενώ παράλληλα να είναι προσαρμοσμένα στις ιδιαιτερότητες της ελληνικής γλώσσας. Η μετάφραση δεν πρέπει να ακούγεται ξενόφερτη ή δύσκαμπτη, αλλά να ρέει φυσικά, διατηρώντας την αναγνωστική ευχαρίστηση.

Επιπλέον, κρίνεται άκρως απαραίτητο η μετάφρασή μας να διατηρεί τον συναισθηματικό αντίκτυπο του πρωτοτύπου. Οι σκηνές έντασης, οι συναισθηματικές κορυφώσεις και οι λυρικές περιγραφές -αν και δεν υπάρχουν πολλές στο δικό μου κείμενο- πρέπει να αποδίδονται με τρόπο που να προκαλούν τα ίδια συναισθήματα στον αναγνώστη. Η απόδοση των συναισθημάτων και της έντασης μπορεί να απαιτεί την χρήση συγκεκριμένων εκφραστικών μέσων της ελληνικής γλώσσας, τα οποία να ανταποκρίνονται στην ισπανική λογοτεχνική παράδοση.

Συνοψίζοντας, η μεταφραστική εντολή για τη μετάφραση του λογοτεχνικού αποσπάσματος που επέλεξα από τα ισπανικά στα ελληνικά απαιτεί την πιστή απόδοση του ύφους, της ατμόσφαιρας, των διαλόγων και των πολιτισμικών στοιχείων του πρωτοτύπου. Η μετάφραση πρέπει να είναι ρέουσα και φυσική, διατηρώντας τον συναισθηματικό αντίκτυπο και την αισθητική εμπειρία του αναγνώστη, ώστε να μπορεί να απολαύσει πλήρως το κείμενο και να εκτιμήσει την ομορφιά και το βάθος του ισπανικού πρωτοτύπου. Στη συνέχεια θα γίνει λεπτομερής ανάλυση τόσο του κειμένου αφετηρίας όσο και του μεταφράσματος και μία ενότητα της εργασίας θα αφιερωθεί στη λύση των μεταφραστικών προβλημάτων που προέκυψαν κατά τη μεταφραστική διαδικασία.

4.2 Ανάλυση του κειμένου αφετηρίας

Στην ενότητα αυτή της εργασίας, πρόκειται να εξετάσουμε το λογοτεχνικό κείμενο πάνω στο οποίο επέλεξα να δουλέψω, δηλαδή το πρωτότυπο, προκειμένου να κατανοήσουμε τις πτυχές που επηρέασαν τη διαδικασία της μετάφρασης. Η ενότητα αυτή αναλύει τρεις βασικές πτυχές του πρωτοτύπου, οι οποίες είναι πολύ κρίσιμες για την ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής μεταφραστικής στρατηγικής.

Αρχικά, έχουμε την κατανόηση του πρωτοτύπου, όπου εξετάζουμε το θέμα, τον σκοπό και το περιεχόμενο του κειμένου μας, εστιάζοντας στις κεντρικές ιδέες και την πρόθεση του συγγραφέα. Στη συνέχεια, στην ανάλυση της γλώσσας και του ύφους, αναλύουμε τη γλώσσα του κειμένου και το ύφος του συγγραφέα, εστιάζοντας στο στυλ γραφής και τις τεχνικές που χρησιμοποιούνται για να αποδώσουν την ατμόσφαιρα και την αίσθηση της ιστορίας. Τέλος, θα κάνουμε αναφορά στις πολιτιστικές και γλωσσικές διαφορές, όπου θα εξετάσουμε τις πολιτισμικές αναφορές και τις γλωσσικές ιδιαιτερότητες του κειμένου, εντοπίζοντας προκλήσεις που συνδέονται με την απόδοση αυτών των στοιχείων στη γλώσσα στόχο. Όλα αυτά τα "μεταφραστικά προβλήματα" θα απαντηθούν στην επόμενη ενότητα, αλλά πρέπει να κάνουμε πρώτα μία λίγο πιο εκτενή ανάλυση του κειμένου αφετηρίας στις παρακάτω υποενότητες.

4.2.1 Κατανόηση του πρωτοτύπου

Για την έναρξη της ανάλυσης, κρίνεται σκόπιμο να γίνει μια συνοπτική παρουσίαση του περιεχομένου του κειμένου, προτού προχωρήσουμε σε μια ευρύτερη θεώρηση του πρωτότυπου έργου. Το κείμενο που επιλέχθηκε για τη μετάφραση προέρχεται από ένα μυθιστόρημα και η ανάλυση επικεντρώνεται σε ένα συγκεκριμένο απόσπασμα, αντί στο σύνολο του βιβλίου. Στις σελίδες αυτές, ο συγγραφέας περιπλέκει εκπαιδευτικά στοιχεία, ψυχολογικές αναφορές, καθώς και εντυπωσιακές περιγραφές που προσφέρουν στον αναγνώστη πλούσιες εικόνες, χιούμορ και αφορμές για προβληματισμό γύρω από σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα, όπως η διαφορετικότητα, η έλλειψη αυτοπεποίθησης και το κοινωνικό άγχος.

Πιο συγκεκριμένα, το απόσπασμα εστιάζει αρχικά στην παρουσίαση του Κέι, ενός νεαρού Ισπανού που ζει με τη μητέρα του στη Βαρκελώνη. Ο Κέι αφηγείται την ημέρα του ως βοηθός της μητέρας του, η οποία εργάζεται σε πάγκο πώλησης βιβλίων κατά τη διάρκεια του εορτασμού του Αγίου Γεωργίου (στα ισπανικά, San Jorge, και στα καταλανικά, Sant Jordi), στις 23 Απριλίου. Αυτή η ημέρα, η οποία είναι γνωστή στην Ισπανία και ως "γιορτή του βιβλίου και του τριαντάφυλλου", αποτελεί σημαντικό πολιτισμικό γεγονός στην Καταλονία και αναδεικνύει το βαθύ δέσιμο της περιοχής με τη λογοτεχνία και τις παραδόσεις της. Επιπλέον, ο Κέι μάς μιλάει για τη ζωή του γενικά, κάνοντας αναφορές στις σπουδές του και στην αγάπη του για το μοτοκρός.

Στη συνέχεια, ο λόγος περνά στην Αϊδέ, μια νεαρή φοιτήτρια επίσης από τη Βαρκελώνη, η οποία συμμετέχει σε διαλόγους με τη φίλη της την Αμάγια. Η Αϊδέ προσφέρει μια διαφορετική οπτική, προσδίδοντας ποικιλία στην αφήγηση και εμπλουτίζοντας την αναγνωστική εμπειρία. Η δυναμική των χαρακτήρων, οι πολιτισμικές αναφορές και η ψυχολογική διάσταση του κειμένου συνθέτουν ένα πολυεπίπεδο αφήγημα, το οποίο η μετάφραση επιχειρεί να αποδώσει με ακρίβεια και ευαισθησία.

4.2.2 Ανάλυση της γλώσσας και του ύφους

Προτού προχωρήσουμε σε βάθος, θα ήθελα να αναφέρω ότι, αν και το κείμενο αρχικά γράφτηκε στα ισπανικά, περιέχει επίσης μία πρόταση στα αγγλικά, η οποία λειτουργεί ως ρητορική ερώτηση, καθώς και έναν τίτλο κεφαλαίου στα καταλανικά. Δηλαδή, στο απόσπασμα αυτό συναντούμε τόσο την αγγλική γλώσσα όσο και τις δύο βασικές γλώσσες που ομιλούνται στη Βαρκελώνη και, κατ' επέκταση, σε όλη την Καταλονία. Επέλεξα να χρησιμοποιήσω το συγκεκριμένο

βιβλίο για την πτυχιακή μου εργασία για δύο λόγους: πρώτον, τα ισπανικά είναι η αγαπημένη μου ξένη γλώσσα, την οποία μαθαίνω εδώ και περίπου τρία χρόνια και αποτελεί για εμένα αντικείμενο μεγάλης ενασχόλησης -τόσο επαγγελματικά όσο και στον ελεύθερο χρόνο μου. Δεύτερον, τους τελευταίους πέντε μήνες κάνω και μαθήματα καταλανικών με έναν νεαρό από τη Βαρκελώνη. Η αγάπη μου για την Ισπανία είναι πολύ μεγάλη, και ως εκ τούτου θεωρώ ότι το συγκεκριμένο βιβλίο ήταν η ιδανική επιλογή για την εργασία μου.

Εμβαθύνοντας στη γλώσσα του κειμένου, αξίζει να σημειωθεί ότι το λεξιλόγιο του αποσπάσματος, αν και εκ πρώτης όψεως απλό, εμπεριέχει ποικίλες προκλήσεις. Χρησιμοποιούνται πολλές καθημερινές εκφράσεις και αργκό, οι οποίες, ενώ μπορεί να φαίνονται εύκολες στη μετάφραση, στην πραγματικότητα δεν είναι. Οι εκφράσεις αυτές μας αποκαλύπτουν τον πραγματικό τρόπο ομιλίας των Ισπανών και αποτελούν μέρος της γλώσσας που δεν διδάσκεται συνήθως σε ένα σχολικό περιβάλλον. Σε πολλά σημεία, η γλώσσα μεταφέρει συναισθηματική ένταση και εσωτερικές σκέψεις των χαρακτήρων, ιδιαίτερα σε θέματα όπως είναι το κοινωνικό άγχος και η διαφορετικότητα. Επιπλέον, η καθημερινή γλώσσα που χρησιμοποιείται στο κείμενο ενισχύει την αίσθηση του ρεαλισμού και της εγγύτητας με τους χαρακτήρες, συμβάλλοντας παράλληλα στην αυθεντικότητα των διαλόγων. Οι διάλογοι είναι πολύ συχνοί στο κείμενο και παίζουν σημαντικό ρόλο στην προώθηση της πλοκής, στην ανάδειξη των σχέσεων και των δυναμικών, στην έκφραση συναισθημάτων και σκέψεων, και προσφέρουν έναν επιπλέον βαθμό ρεαλισμού στην ιστορία.

Όσον αφορά το ύφος του κειμένου μας, είναι σαφώς ανεπίσημο. Το απόσπασμα ανήκει στη ρομαντική λογοτεχνία, αν και το συγκεκριμένο κομμάτι που επέλεξα δεν αναδεικνύει τόσο έντονα αυτό το στοιχείο, με εξαίρεση ορισμένα σημεία όπου η Αϊδέ και η φίλη της συζητούν πιο προσωπικά ζητήματα, όπως και στο σημείο όπου ο Κέι μάς μιλάει για τη σεξουαλικότητα του Αρνάου. Θα έλεγα ότι έχω καταφέρει να αποδώσω το ύφος με ακρίβεια στη μετάφρασή μου. Επιπλέον, το ύφος μπορεί να είναι απλό, δεδομένου ότι το βιβλίο είναι ευκολοδιάβαστο και γρήγορο -κάτι συνηθισμένο στο συγκεκριμένο είδος λογοτεχνίας-, αλλά δεν πρέπει να παραβλέπουμε το γεγονός ότι το ύφος ενός λογοτεχνικού μυθιστορήματος είναι συχνά πολυδιάστατο, πλούσιο και εκλεπτυσμένο. Χαρακτηρίζεται από την προσεκτική επιλογή λέξεων, τη σύνθετη πλοκή και τους βαθιά ανεπτυγμένους χαρακτήρες. Συχνά ενσωματώνει λογοτεχνικές τεχνικές, όπως μεταφορές και σύμβολα, για να εξερευνήσει θέματα και να προκαλέσει στοχασμό στον αναγνώστη. Συμπερασματικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το συγκεκριμένο

απόσπασμα διατηρεί ένα αρκετά λιτό ύφος, ωστόσο ο συγγραφέας καταφέρνει να ενσωματώσει σε αυτό όλα τα χαρακτηριστικά ενός πιο βαθυστόχαστου κειμένου, καθώς θίγει θέματα που μπορούν να απασχολήσουν κάθε άνθρωπο, μας προκαλεί να αναλογιστούμε και να προβληματιστούμε, και μας δίνει τη δυνατότητα να ταυτιστούμε με τους χαρακτήρες.

4.2.3 Πολιτιστικές και γλωσσικές διαφορές

Όταν μεταφράζουμε κείμενα με πολιτιστικές και γλωσσικές διαφορές, είναι κρίσιμο να διατηρούμε την ισορροπία μεταξύ πιστότητας στο πρωτότυπο και κατανόησης από το κοινό της γλώσσας στόχου. Πρέπει να αναλύουμε όλες τις πολιτιστικές αναφορές και τις ιδιαιτερότητες του πρωτότυπου. Έπειτα, οφείλουμε να προσαρμόζουμε τις αναφορές αυτές ώστε να γίνουν κατανοητές και σχετικές για το νέο κοινό, χωρίς να αλλοιώσουμε το νόημα και την ατμόσφαιρα του αρχικού κειμένου.

Ο βασικός μας στόχος είναι να διατηρηθεί η αυθεντικότητα του κειμένου αφετηρίας, ενώ παράλληλα να διασφαλιστεί ότι οι αναγνώστες θα αντιληφθούν και θα εκτιμήσουν στο εκατό τοις εκατό το περιεχόμενό του. Αν το κείμενο που μεταφράζουμε προορίζεται για Έλληνες αναγνώστες, οφείλουμε ως μεταφραστές να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας, για να αισθάνονται πως το κείμενο γράφτηκε για πρώτη φορά στη δική τους γλώσσα.

Στο συγκεκριμένο απόσπασμα παρατηρούνται πολυάριθμες τέτοιες περιπτώσεις. Για παράδειγμα, περιγράφεται μία ιστορία που διαδραματίζεται την ημέρα του Αγίου Γεωργίου, η οποία αποτελεί μία από τις σημαντικότερες εορτές στην Καταλονία. Αναφέρονται καταλανικά ήθη και έθιμα, και θα μπορούσε κανείς να πει ότι η ατμόσφαιρα που αποδίδει ο συγγραφέας είναι εξαιρετικά "καταλανική". Το κλίμα που δημιουργεί είναι μοναδικό και στην Ελλάδα δεν υπάρχει αντίστοιχη εμπειρία. Για να βιώσει κανείς κάτι τέτοιο, θα πρέπει να επισκεφθεί τη Βαρκελώνη.

Επιπλέον, το κείμενο περιέχει πολλά στοιχεία σχετικά με τον τρόπο λειτουργίας της μέσης ισπανικής ή καταλανικής οικογένειας, καθώς και για τη ζωή του μέσου φοιτητή στη Βαρκελώνη. Ο συγγραφέας περιγράφει ακόμη και πιο άβολες στιγμές, όπως εκείνη όπου ένας άνδρας κοιτούσε απρεπώς την Αϊδέ, δίνοντας μας μια εικόνα της ζωής εκεί. Ειλικρινά, η Ελλάδα και η Ισπανία δεν διαφέρουν δραματικά σε αυτά τα ζητήματα, γεγονός που διευκολύνει τη

διαδικασία της μετάφρασης. Ωστόσο, υπάρχουν ορισμένα σημεία που απαιτούν προσοχή, καθώς παρότι μπορεί να είναι κοινά, ενδέχεται να λειτουργούν διαφορετικά στις δύο χώρες. Για παράδειγμα, ο Άγιος Γεώργιος εορτάζεται και από τους δύο λαούς, καθώς τόσο η Ελλάδα όσο και η Ισπανία είναι χριστιανικά κράτη, αλλά ο τρόπος εορτασμού διαφέρει. Στο [4.3] θα αναλύσω εκτενώς όλες αυτές τις περιπτώσεις και θα αναφερθώ στον τρόπο αντιμετώπισής τους.

4.3 Αντιμετώπιση των μεταφραστικών προβλημάτων

Στην παρούσα ενότητα της πτυχιακής εργασίας, θα διερευνήσουμε σε βάθος τα μεταφραστικά ζητήματα που προέκυψαν κατά την απόδοση του πρωτότυπου κειμένου, καθώς και τις τεχνικές που υιοθετήθηκαν για την αποτελεσματική τους επίλυση. Η διαδικασία της μετάφρασης αποτελεί μια πολύπλοκη και πολυδιάστατη δραστηριότητα, που συχνά αντιμετωπίζει προκλήσεις σχετικές με γλωσσικές, πολιτισμικές και σημασιολογικές διαφοροποιήσεις.

Κατά τη διερεύνηση αυτών των ζητημάτων, θα παρουσιαστούν συγκεκριμένα παραδείγματα από το πρωτότυπο, τα οποία θα αναδείξουν τις δυσκολίες που ανακύπτουν και τις στρατηγικές που εφαρμόστηκαν για τη διατήρηση της ακρίβειας και της αυθεντικότητας του νοήματος. Μέσα από αυτήν την ανάλυση, επιδιώκεται η παροχή μιας σαφούς εικόνας των διαδικασιών και μεθόδων που είναι απαραίτητες για την αντιμετώπιση των μεταφραστικών προκλήσεων, καθώς και η ανάδειξη της πολυπλοκότητας και της τέχνης της μετάφρασης.

Σε προηγούμενες ακαδημαϊκές εργασίες όπου κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε παρόμοια ζητήματα, συνήθως ακολουθούσα την προσέγγιση της ανάλυσης του κειμένου παράγραφο προς παράγραφο. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αυτό είναι πρακτικά αδύνατο λόγω της εκτενούς έκτασης του κειμένου.

Θα ξεκινήσω την ανάλυση με τη μετάφραση των ονομάτων. Στο κείμενο υπάρχουν τέσσερα ονόματα, τα οποία δεν μετέφρασα στα ελληνικά, καθώς δεν υφίσταται επίσημη ελληνική απόδοση. Ως εκ τούτου, επέλεξα να χρησιμοποιήσω τη μεταφραστική τεχνική της μεταγραφής. Τα ονόματα που εμφανίζονται στο κείμενό μου είναι Kei, Arnau, Aidé και Amaia, και μεταγράφηκαν στα ελληνικά ως Κέι, Αρνάου, Αϊδέ και Αμάγια αντίστοιχα. Για την απόφαση αυτή, βρήκα βιογραφίες Καταλανών (και γενικά Ισπανών) με τα ίδια ονόματα γραμμένα με ελληνικούς χαρακτήρες.

Σχετικά με τις πόλεις που αναφέρονται στο κείμενο, ομολογώ ότι αντιμετώπισα σημαντική δυσκολία στο να βρω τα ονόματά τους με ελληνικούς χαρακτήρες στο διαδίκτυο. Εξαιρουμένης της Βαρκελώνης, που διαθέτει επίσημη ελληνική απόδοση (Barcelona στα ισπανικά και στα καταλανικά), η μοναδική πόλη που βρήκα με ελληνικούς χαρακτήρες σε μία ταξιδιωτική ιστοσελίδα ήταν η Σαριά (Sarrià στα καταλανικά). Χωριά και πόλεις όπως το Montblanc και το Sant Andreu, καθώς και δρόμοι όπως ο Gran de Gràcia και πλατείες όπως η Plaça Reial, διατηρήθηκαν στο μετάφρασμά με λατινικούς χαρακτήρες, δηλαδή στα καταλανικά -καθώς παρόλο που στη Βαρκελώνη είναι επίσημα και τα ισπανικά, όλοι οι δρόμοι και οι πλατείες έχουν καταλανικές ονομασίες. Επίσης, οι "Las Ramblas" παρέμειναν με λατινικούς χαρακτήρες, απλώς εγώ στο ελληνικό κείμενο δεν έγραψα το ισπανικό άρθρο "Las". Συνήθως, αποφεύγω τη χρήση λατινικών χαρακτήρων στα μεταφράσματά μου για λόγους αισθητικής, αλλά σε αυτήν την περίπτωση, η μεταγραφή των γεωγραφικών τοποθεσιών φαινόταν ιδιαίτερα ριψοκίνδυνη, καθώς δεν υπήρχαν αρκετές πηγές τεκμηρίωσης.

Στην τρίτη παράγραφο του αποσπάσματός μας, ο συγγραφέας, επηρεασμένος από την ιστορία του Αγίου Γεωργίου και της πριγκίπισσας, αναφέρεται στην κοπέλα που έπεσε πάνω στον πάγκο του ως "caballera". Είναι προφανές ότι εδώ παίζει με τις λέξεις, καθώς στα ισπανικά "caballera" μπορεί να σημαίνει τόσο "κυρία" όσο και "καβαλάρισσα" ή "ιππότισσα". Στα ελληνικά δεν υπάρχει αντίστοιχη λέξη που να ενσωματώνει και τα δύο νοήματα, οπότε έπρεπε να κάνω μια επιλογή. Επέλεξα τη λέξη "καβαλάρισσα", δεδομένου ότι ο Κέι παρομοιάζει τον εαυτό του με δράκο, και η κοπέλα είναι ο Άγιος Γεώργιος που τον κατατροπώνει. Οπότε, εγώ είχα να επιλέξω μεταξύ των όρων "καβαλάρισσα" και "ιππότισσα". Η λέξη «ιππότισσα» φέρει σαφή συνειρμό με τον όρο «ίππος», ο οποίος ωστόσο παραπέμπει περισσότερο σε άλογα, γεγονός που δεν ευθυγραμμίζεται πλήρως με το φανταστικό στοιχείο των δράκων. Αν και ο όρος «ιππότισσα» μπορεί να θεωρηθεί σωστός, ειδικά δεδομένου ότι έχει κοινή ρίζα με το ισπανικό "caballo" (άλογο), θεώρησα ότι αυτή η γλωσσολογική σύνδεση δεν είναι άμεσα κατανοητή από το ευρύ ελληνικό κοινό. Ως εκ τούτου, προκρίθηκε η επιλογή του όρου «καβαλάρισσα», ο οποίος αποφεύγει την άμεση αναφορά στα άλογα και διατηρεί την εστίαση στη γυναικεία μορφή που επιβαίνει σε δράκους.

Όπως είδαμε και σε προηγούμενες ενότητες της εργασίας, το κείμενο χαρακτηρίζεται από ένα πολύ καθημερινό λεξιλόγιο, γεμάτο με αργκό και λέξεις πιο "απρεπείς". Κάποιος μπορεί να αισθανθεί άβολα με τη χρήση τέτοιων λέξεων στη λογοτεχνία, αλλά δεδομένου ότι ο συγγραφέας τις επέλεξε συνειδητά, εγώ ήμουν

υποχρεωμένος να βρω αντίστοιχες ελληνικές που θα απέδιδαν το νόημα και τη βαρύτητα του πρωτοτύπου. Αρχικά, συναντάμε τη φράση "una (puta) mierda" σε διάφορα σημεία, την οποία μετέφρασα ως "μαλακία". Όπου εμφανίζεται η λέξη "puta" μέσα στη φράση, αποφάσισα να αλλάξω τη συντακτική σειρά στο μετάφρασμα για να δώσω έμφαση στη λέξη "μαλακία". Συγκεκριμένα, το "El amor es una puta mierda" το απέδωσα ως "Μαλακία είναι η αγάπη". Επίσης, μετέφρασα τη λέξη "pringados" ως "μαλάκες" και τη φράση "A tomar por culo" ως "Άντε και γαμήσου". Τη λέξη "mierda" ως χαρακτηρισμό της ζωής κάποιων ανθρώπων, την απέδωσα ως "σκατά", αφού όχι μόνο είναι η κυριολεκτική μετάφραση, αλλά είναι και μια έκφραση που χρησιμοποιούμε συχνά οι Έλληνες σε τέτοιες περιπτώσεις. Το "de puta madre" μεταφράστηκε ως "γαμάτα" και το "¡Joder!" -παρόλο που μπορεί να μεταφραστεί με πολλούς τρόπους ανάλογα με το τι θέλουμε να πούμε κάθε φορά- ως "Ρε μαλάκα!". Επίσης, το "¡Tía!" μεταφράστηκε ως "Ρε!" και το "reina" ως "κούκλα. Αυτές οι αλλαγές στις λέξεις έγιναν διότι στα ελληνικά δεν χρησιμοποιούνται οι λέξεις "θεία" και "βασίλισσα" σε καθημερινή βάση όταν απευθύνουμε τον λόγο σε μία κοπέλα. Τέλος, η φράση της μητέρας του Κέι προς τον ίδιο "pedazo de vago" αποδόθηκε ως "τεμπελχανάς".

Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης, αντιμετώπισα διάφορες ισπανικές εκφράσεις για τις οποίες δεν υπάρχει άμεση ελληνική αντιστοιχία. Έτσι, προχώρησα σε μεταφραστικές επιλογές που διατηρούν το νόημα του πρωτοτύπου, ενώ προσαρμόζονται στη γλωσσική πραγματικότητα της ελληνικής γλώσσας.

Για παράδειγμα, η φράση "Chillar los cuatro dioses del cielo" αποδόθηκε ως "Φωνάζω σαν τρελή", επιλογή που εντάσσεται στην κατηγορία της ελεύθερης μετάφρασης. Η μετάφραση της φράσης "Si mal no recuerdo" ως "Αν δεν απατώμαι" αποτελεί επίσης μια προσεκτική επιλογή, καθώς διατήρησα την αρνητική μορφή του πρωτοτύπου, αντικαθιστώντας το ρήμα με ένα πιο κατάλληλο για τα ελληνικά συμφραζόμενα. Αντίστοιχη περίπτωση αποτελούν και τα "Por dentro" και "Por fuera", τα οποία μεταφράστηκαν ως "Στις σκέψεις μας" και "Στην πραγματικότητα" αντίστοιχα, για φυσικότητα στην ελληνική γλώσσα. Τέλος, και το "pesado" αποδόθηκε ως "κακός μπελάς" μέσω ελεύθερης μετάφρασης. Άλλη περίπτωση ήταν η έκφραση «Poner los ojos en blanco», για την οποία δεν υπάρχει αντίστοιχη ελληνική έκφραση. Επομένως, η ελεύθερη μετάφραση «Κοιτάζω προς τα πάνω ως ένδειξη αγανάκτησης» επιλέχθηκε για να αποδώσει με επάρκεια το συναισθηματικό και εκφραστικό περιεχόμενο της πρωτότυπης φράσης.

Επιπλέον, η φράση "Bocanada de calor" αποδόθηκε ως "κύμα", αντί για την κυριολεκτική μετάφραση "ανάσα" ή "αναπνοή", ώστε να ταιριάζει καλύτερα στο

συγκεκριμένο σημείο του κειμένου. Στην περίπτωση του "Tener lo mismo", επέλεξα να το αποδώσω ως «Να ζήσω το ίδιο», προσαρμόζοντας το στην ιδέα της εμπειρίας ζωής, ενώ το «Ya somos dos» αποδόθηκε ως "Έτσι είμαι κι εγώ".

Σε ένα σημείο του κειμένου συναντάται η φράση "dar una patada en los hueños", το οποίο μετέφρασα "δίνω ένα χτύπημα κάτω από τη μέση". Αυτό αποτελεί ισοδυναμία, αφού είναι η αντίστοιχη ελληνική έκφραση.

Συνεχίζοντας, η φράση "Metida en sus asuntos" αποδόθηκε ως "Ασχολείται μόνο με τα δικά του θέματα", εφαρμόζοντας επέκταση για την προσθήκη λεπτομερειών και η φράση "La magia de la heterocromía" μεταφράστηκε ως "Αυτή είναι η μαγεία της ετεροχρωμίας" με την ίδια τεχνική για πλήρη περιγραφή. Τέλος, επέκταση χρησιμοποίησα στη φράση "nunca sería correspondidos para otra cosa que no fuera amistad", την οποία μετέφρασα ως "δεν θα μπορούσαν ποτέ να είναι κάτι παραπάνω από φιλία".

Τώρα ας δούμε τη συρρίκνωση. Περιπτώσεις μετάφρασης με συρρίκνωση έχουμε στις φράσεις "recorrer con la vista", η οποία μεταφράστηκε ως "Παρατηρώ", "El ambiente que se respira en el vagón de metro", που αποδόθηκε ως "Η ατμόσφαιρα του βαγονιού του μετρό", αλλά και "Rodear con el brazo", που αποδόθηκε ως "Αγκαλιάζω".

Η έκφραση "Abrir los ojos como platos" αποτελεί μια μεταφορική φράση στην ισπανική γλώσσα, για την οποία δεν υπάρχει ακριβής αντίστοιχη στην ελληνική. Αντί της μεταφορικής σημασίας του πρωτοτύπου, η φράση "Γουρλώνω τα μάτια" αποδίδει το νόημα με ακρίβεια και συνάδει με την ελληνική γλωσσική χρήση.

Επίσης, θα ήθελα να προσθέσω πως σε ένα σημείο, η μητέρα του Κέι λέει "Un perezoso trabaja más que tú". Αυτό είναι εύκολο στη μετάφραση, απλώς εγώ άλλαξα τον αριθμό στις λέξεις "perezoso" και "trabaja" από τον ενικό στον πληθυντικό στο ελληνικό κείμενο και αντικατέστησα το αόριστο άρθρο του πρωτοτύπου με ένα οριστικό, το οποίο γενικοποιεί την πρόταση. Το αποτέλεσμα ήταν το εξής: "Οι τεμπέληδες δουλεύουν περισσότερο από εσένα".

Το "pleno centro" σκέφτηκα να το μεταφράσω ως "καρακέντρο", "πιο κέντρο πεθαίνεις" ή "φουλ κέντρο", αλλά εν τέλει, αποφάσισα να το μεταφράσω απλώς ως "κέντρο". Το "cámara rápida" το μετέφρασα ως "γρήγορη κίνηση", ώστε να εξυπηρετήσω το μετάφρασμά μου και να ακούγεται πιο φυσικό στα ελληνικά. Επιπλέον, το "UB (Universidad de Barcelona / Universitat de Barcelona)" το έγραψα "Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης" και όχι "ΠΒ", διότι δεν είναι πουθενά γραμμένο έτσι επίσημα. Τέλος, σε ένα σημείο του κειμένου, υπάρχει η φράση "Ya sabes que

no", την οποία μετέφρασα ως "Ήδη ξέρεις την απάντηση". Έκανα ολοκληρωτική αλλαγή στην ελληνική πρόταση, χωρίς, όμως, να αλλοιώσω το νόημα.

Παρακάτω έχουμε μερικές περιπτώσεις, στις οποίες χρειάστηκε συνδυασμός μεταφραστικών τεχνικών και θα τις παραθέσω όλες σε μία παράγραφο. Η φράση "Pongo los labios hacia un lado" μεταφράστηκε ως "Κάνω έναν μορφασμό με το πρόσωπό μου με τα χείλη μου να βρίσκονται προς τη μία πλευρά", εφαρμόζοντας συνδυασμό ελεύθερης μετάφρασης και επέκτασης. Έπειτα, η φράση "Hay que estar loco de la cabeza" μεταφράστηκε ως "Πρέπει να είσαι τελείως τρελός για να κάνεις κάτι τέτοιο". Εδώ, εκτός από προσαρμογή, χρησιμοποιήθηκε και επέκταση, καθώς προστέθηκε η φράση "για να κάνεις κάτι τέτοιο". Η λέξη «Paradeo» αποδόθηκε ως «Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου», συνδυάζοντας επέκταση και ισοδυναμία για ακρίβεια. Στη συνέχεια, η φράση «Te tocará» μεταφράστηκε ως «Δεν σου μένει άλλη επιλογή από το να», συνδυάζοντας προσαρμογή, επέκταση και ελεύθερη μετάφραση για φυσικότητα. Η φράση «Ir encantado de la vida» μεταφράστηκε ως «Είμαι πανευτυχής», χρησιμοποιώντας προσαρμογή και συρρίκνωση για να αποδοθεί το συναισθηματικό περιεχόμενο με συντομία. Τέλος, η φράση "nunca serían correspondidos" αποδόθηκε ως "ποτέ δεν θα ήταν σε συμφωνία", με τη χρήση της τεχνικής της μετατόπισης ή μετάταξης. Σε αυτήν την περίπτωση, η ισπανική μετοχή ή επίθετο «correspondidos» μετατράπηκε σε εμπρόθετο προσδιορισμό στα ελληνικά, διατηρώντας το ευρύτερο νόημα.

4.4 Αξιολόγηση της ποιότητας της μετάφρασης

Η μετάφραση ενός κειμένου που χαρακτηρίζεται από την έντονη χρήση "απρεπών" λέξεων, διαλόγων και πολιτισμικών αναφορών αποτελεί ιδιαίτερη πρόκληση, απαιτώντας τόσο βαθιά γνώση της γλώσσας-στόχου όσο και πολιτισμική ενσυναίσθηση. Στην περίπτωση της συγκεκριμένης μετάφρασης από τα ισπανικά στα ελληνικά, η απόδοση του ύφους και της αυθεντικότητας του πρωτότυπου κειμένου κρίνεται ιδιαίτερα επιτυχής.

Πρώτον, η μεταφορά των απρεπών εκφράσεων έγινε με τρόπο που διατηρεί το ύφος και το συναισθηματικό φορτίο του αρχικού κειμένου, χωρίς να καταφεύγει σε υπερβολές ή ακραίες επιλογές που θα μπορούσαν να αλλοιώσουν το νόημα. Η επιλογή των ελληνικών λέξεων και φράσεων είναι προσεγμένη και ταιριαστή με το κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιο της γλώσσας-στόχου, διασφαλίζοντας ότι το κείμενο παραμένει φυσικό και ρεαλιστικό στα μάτια του Έλληνα αναγνώστη.

Δεύτερον, οι διάλογοι του κειμένου αποδόθηκαν με ζωντάνια και ροή, καταφέροντας να διατηρήσουν την αυθεντικότητα και τη δυναμική των χαρακτήρων. Η χρήση της καθομιλουμένης ελληνικής σε συνδυασμό με την προσεκτική επιλογή της σύνταξης και των εκφράσεων συμβάλλει στη δημιουργία μιας μετάφρασης που δεν προδίδει το πρωτότυπο, αλλά αντίθετα το αναδεικνύει.

Τέλος, η απόδοση των πολιτισμικών στοιχείων της Ισπανίας έγινε με σεβασμό και ακρίβεια. Βοήθησε πολύ το γεγονός πως έχω υπάρξει στη Βαρκελώνη την ημέρα του Αγίου Γεωργίου και, κατά συνέπεια, θεωρώ πως κατάφερα πολύ καλά να προσαρμόσω τις πολιτισμικές αναφορές με τρόπο που να είναι κατανοητές στο ελληνικό κοινό, χωρίς να χάνεται η ταυτότητα και η ιδιαιτερότητα του ισπανικού πολιτισμού. Η ισορροπία ανάμεσα στην πιστότητα προς το πρωτότυπο και στην αναγνωσιμότητα του μεταφράσματος αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της επιτυχημένης αυτής μετάφρασης.

Συνολικά, θα έλεγα πως η μετάφρασή μου είναι ιδιαίτερα επιτυχής, καθώς καταφέρνει να διατηρήσει το ύφος, το νόημα και την πολιτισμική ταυτότητα του πρωτότυπου κειμένου, προσφέροντας στους Έλληνες αναγνώστες μια απόλυτα φυσική και αυθεντική αναγνωστική εμπειρία.

5. Επίλογος

Στον επίλογο αυτής της πτυχιακής εργασίας, θέλω να αναλογιστώ την εμπειρία που απέκτησα κατά τη διάρκεια της εκπόνησης της μετάφρασης και του σχολιασμού του ισπανικού αποσπάσματος που επέλεξα. Η διαδικασία αυτή υπήρξε απαιτητική αλλά εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, καθώς μου έδωσε την ευκαιρία να εμβαθύνω στις πολυάριθμες πτυχές της λογοτεχνικής μετάφρασης και στις γλωσσικές στρατηγικές που απαιτούνται για την απόδοση του πρωτοτύπου στη γλώσσα στόχο.

Από την αρχική φάση της εργασίας μέχρι την ολοκλήρωσή της, κλήθηκα να αναλύσω σύνθετες γλωσσικές δομές και να εφαρμόσω ποικιλία μεταφραστικών τεχνικών, όπως η συρρίκνωση, η προσαρμογή, η ελεύθερη μετάφραση και η μεταγραφή. Αυτή η διαδικασία, αν και απαιτητική, υπήρξε ιδιαίτερα επιμορφωτική και με βοήθησε να κατανοήσω τις προκλήσεις που συνδέονται με τη μετάφραση πολιτισμικών και γλωσσικών στοιχείων από μία γλώσσα στην άλλη.

Συνολικά, η εργασία αυτή υπήρξε μια εξαιρετική μαθησιακή εμπειρία, συνδυάζοντας την πρόκληση με την ικανοποίηση. Η ευκαιρία να εμβαθύνω στην τέχνη της μετάφρασης και να αντιμετωπίσω τις πολύπλοκες γλωσσικές προκλήσεις ήταν καθοριστική για την ανάπτυξή μου ως μεταφραστής. Εκτιμώ απεριόριστα την υποστήριξη και καθοδήγηση των καθηγητών μου, Σωτήριου Λίβα και Γεώργιου Κεντρωτή, οι οποίοι συνέβαλαν καθοριστικά στην επιτυχή ολοκλήρωση αυτής της πτυχιακής εργασίας. Αυτή η διαδικασία δεν ήταν μόνο μια απαιτητική δοκιμασία, αλλά και μια εξαιρετική ευκαιρία για προσωπική και επαγγελματική εξέλιξη.

6. Βιβλιογραφία

Κεντρωτής, Γ. (2021). Ποδήλατα και ποδηλάτες, Περί μεταφράσεως ο λόγος. Gutenberg.

diccionari.cat, Els diccionaris de l'Enciclopèdia
Σύνδεσμος: <https://www.diccionari.cat>

Ibáñez, P. (2024). Cuando seamos sueños de papel. Cross Books.

Intertranslations (21.02.2021). Ποιες είναι οι κύριες μεταφραστικές τεχνικές;

WordReference.com, Online Language Dictionaries
Σύνδεσμος: <https://www.wordreference.com/esgr/en/>